

Mons. Joan Piris i Mn. Francesc Pardo han iniciat els contactes amb les seves noves diòcesis

A Lleida i Girona ja preparen el relleu

Tot i que les preses de possessió tindran lloc al setembre i l'octubre, respectivament, els bisbes electes de Lleida i Girona, Mons. Joan Piris i Mn. Francesc Pardo, ja han començat a treballar i iniciar els primers contactes amb les seves futures diòcesis. També el cler-

gat diocesà, els religiosos i els fidels de Lleida i Girona han començat a preparar el terreny perquè els nous pastors es trobin en condicions d'afrontar amb les màximes garanties el repte que els ha estat encomanat.

Pàg. 19 i 22

Dies de descans per al Papa

Kolbe. L'any passat Benet XVI va escollir per al seu descans estiuec la localitat italiana de Lorenzago, als Alps Dolomites, i el 2005 i 2006 va passar part de les vacances a la Vall d'Aosta.

Benet XVI ha agraït als veïns i autoritats de Bressanone la càlida acollida que li han dispensat durant els dies de descans que ha passat en aquesta regió alpina. El Papa ha aprofitat per dedicar-se a dues de les seves grans passions: la música i la lectura. El Pontífex es va traslladar després a Castelgandolfo, on en l'audiència general del dimecres 13 d'agost va recordar les figures d'Edith Stein i Maximilià Maria

Pàg. 5

«El Príncep Caspian» a la llum de la fe

Peio Sánchez, director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona, ens introdueix en l'univers cristià de la segona entrega de la nissaga de «Les Cròniques de Nàrnia»

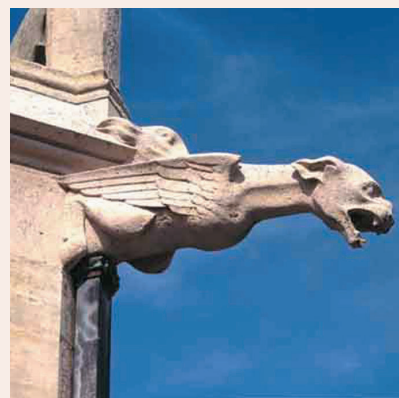

Pàg. 16 i 17

en primer pla

El simbolisme de les gàrgoles

Tot i que l'objectiu primordial de les gàrgoles és desviar l'aigua de pluja per evitar l'erosió dels edificis, altres interpretacions assenyalen que aquests originals i sorprenents desguassos fan també una funció al·legòrica: la de ser protectores dels temples davant de les forces del mal. Aquestes escultures tallades en pedra es caracteritzen per representar animals i éssers imagina-

ris, però gairebé sempre amb trets monstruosos i grotescos. «Amb la introducció de les gàrgoles es va potenciar la relació entre escultura i arquitectura, atès que, un element escultòric (la gàrgola) camuflava una forma estrictament

arquitectònica (un desguàs)», afirma Ramon Farrando, autor del llibre *Les gàrgoles de la catedral de Barcelona*.

Pàg. 3 i 4

XIXè Capítol General de les Carmelites de Sant Josep

Del 25 de juliol a l'1 d'agost va tenir lloc a la residència de la Immaculada de Prats de Cerdanya el XIXè Capítol General de les Germanes Carmelites de Sant Josep. La M. Gabriela-Gaudencia Serna ha estat reelegida

com a superiora general per un període de sis anys més. El Capítol, que va comptar amb la presència del bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, estava format per 32 religioses procedents d'Espanya, Itàlia, Mèxic i Colòmbia.

Pàg. 18

«Fulgentia», mostra d'orfebreria religiosa a Igualada

L'1 d'agost va tenir lloc la inauguració oficial de *Fulgentia*, exposició permanent d'orfebreria religiosa que es pot visitar a la basílica de Santa Maria, a Igualada. L'acte va ser presidit per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic. La mostra recull algunes de les peces més emblemàtiques que estan al servei del culte: des de magnífics creus processionals fins a encensers, custòdies, calzes, canelobres i reliquiàries.

Pàg. 25

Sumari

Pàg. 7 Itàlia: nova edició del Meeting de Rímni

Pàg. 8 Espanya: XXVIII edició de la Marxa Teresiana

Pàg. 20 Tortosa: ha mort Mn. Juan Francisco Amela

Pàg. 21 Solsona: signada la cessió de Sant Llorenç de Morunys

Pàg. 26 Pares i mares cristians contra el projecte de llei d'educació

Editorial

La Cité du Soleil

Gràcies a la visita que la vicepresidenta del govern espanyol María Teresa Fernández de la Vega ha realitzat a Haití, tota la societat ha tingut coneixement de la Cité du Soleil, un oasi de pau enmig d'un país amb tanta pobresa i desesperació.

Haití és una antiga colònia francesa situada al Carib, a l'illa de La Espanyola, que va declarar la seva independència el 1804. Va ser el segon país d'Amèrica a fer-ho després dels Estats Units, i el primer país a abolir l'esclavatge. Però darrere aquestes dades històriques, hi ha una trista realitat a l'Haití actual i és que es tracta del país amb la renda per càpita més baixa de tot l'hemisferi occidental. És a dir, que es tracta de l'Estat més pobre de tot Amèrica. Segons l'índex de desenvolupament humà de l'ONU, Haití ocupa el lloc 150è de 177 països. Segons l'UNICEF, el 70% de la població viu en la pobresa.

Els governants del país no han contribuït gaire al progrés econòmic i social. Durant gairebé 30 anys l'Estat va estar a mans de la família Duvalier, que va governar dictatorialment Haití. Posteriorment la inestabilitat política va provocar diversos i continuats cops d'Estat. En aquest context va aparèixer el 1990 la figura de l'exsacerdot catòlic Jean Bertrand Aristide, amb un discurs populista a favor de les classes més desfavorides. Per uns moments es va convertir en l'esperança del poble haitià, però la història tampoc no va acabar bé i finalment Aristide va ser deposat i obligat a l'exili forçós.

Enmig de tanta inoperància política, de la misèria i la pobresa a la qual està sotmesa la majoria de la població, de la tristesa i de la violència que impera pels carrers, hi ha un oasi, un racó d'il·lusió que s'anomena Cité du Soleil, regentat per les germanes de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, unes religioses que des de fa 36 anys treballen incansablement per transmetre una mica d'esperança.

La congregació religiosa alimenta i educa més de 1.200 nens en un dels barris més pobres de la capital haitiana. També les mares tenen el seu espai, amb

tallers de formació ocupacional per a dones. Un dels èxits més grans d'aquestes germanes és en el pla de nutrició per a bebès, on reben nens com la Carlie, que va arribar amb 11 mesos i 3 quilos i ara és una nena normal, com la de qualsevol país desenvolupat.

El treball de les religioses de Sant Vicenç de Paül, sota la direcció de la mare Pilar, no va passar desapercebut per la vicepresidenta del govern espanyol, que va quedar admirada de la tasca humanitària d'aquestes dones consagrades. Després de la visita oficial de Fernández de la Vega, l'Agència Espanyola per a la Cooperació Internacional (AECID) ha anunciat que aportarà 240.000 euros per a la feina de les germanes de la caritat. La vicepresidenta fins i tot va arribar a comprometre's a aportar «els diners que facin falta» per al projecte d'ampliació que les religioses volen realitzar per tal d'augmentar l'escolarització en els pròxims mesos.

Quina llàstima que la número dos del govern de Rodríguez Zapatero hagi d'anar-se'n tan lluny per comprovar i valorar el treball que l'Església du a terme amb els més desfavorits. És d'agrair que algú tan significatiu del partit en el govern no ocultï la seva admiració pel treball d'unies religioses i fins i tot ofereixi els diners que facin falta per augmentar la seva tasca humanitària, però a Espanya hi ha milers de pobres que són atesos per Càritas i altres institucions de l'Església, i en aquest cas el govern té una altra actitud amb els sacerdots, religiosos i laics catòlics que treballen en el món de la marginació, tot emparant-se en el laïcisme més agressiu que vol imposar l'executiu. A Haití queda molt bé veure una dirigent socialista passejant-se envoltada de nens, encara que aquests siguin cuidats per germanes de la Caritat, però a Espanya no quedaria bé que algun dirigent del mateix partit anés a visitar alguna de les múltiples obres que la mateixa congregació té en el nostre país, on realitza també una gran tasca social i humanitària amb els més pobres. Això no seria coherent amb el laïcisme que ens volen imposar.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Abans de parlar malament dels altres, cal mirar-se molt de temps un mateix»

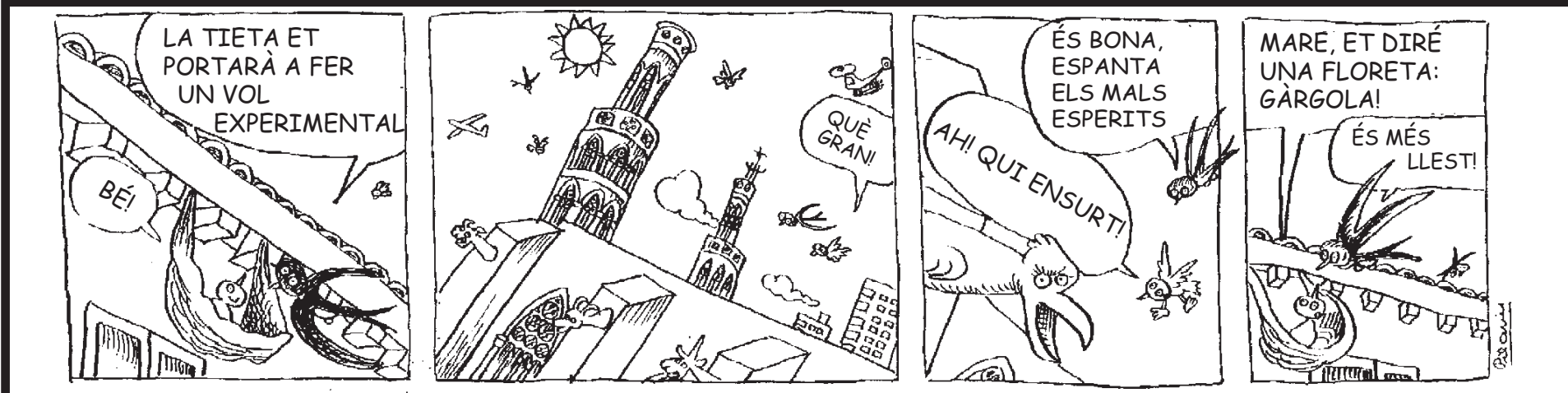
(Molière. Comediògraf i actor francès. 1622-1673)

Amb freqüència passa el contrari, i ho observem a la pràctica. Persones que s'enfurimen i despotriquen sense pietat «contra aquest o aquell, o contra això i allò». I quan ens endinsem en les seves vides, descobrim que estan marcades pel mateix que condemnen o per altres fets i conductes «diferents, però que també mereixen rebuig». En totes les manifestacions «en contra d'injustos i injustícies», quantes vegades es detenen participants per destrosses i aldarulls greus, i després ens assabentem que «eren delinqüents

que ja havien estat penats o sancionats per diferents malifetes!» Amb això anterior no vull dir que no calgui conèixer les injustícies alienes, i oposar-s'hi «amb diligència, intel·ligència i dignitat». Però tinguem en compte aquestes paraules de Jesucrist: «Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha en el teu? Hipòcrita, treu primer la biga del teu ull i llavors hi veuràs prou clar per treure la brossa de l'ull del teu germà» (Mt 7,3.5).

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Gàrgoles, les sentinelles dels temples

■ A més de la seva missió de drenatge, tenen una destacada funció simbòlica

A l'arquitectura sacra de l'edat mitjana, fonamentalment a l'art gòtic, sorgeixen una figures decoratives singulars que sobresurten de les cornises. Es caracteritzen per representar animals i éssers imagi-

naris, però gairebé sempre amb trets monstruosos, grotescs i sinistres. Són les gàrgoles. Tot i que el seu objectiu principal és desviar l'aigua de la pluja per evitar l'erosió dels edificis, altres interpretacions

assenyalen que aquests originals i sorprenents desguassos aconsegueixen també una funció simbòlica: la d'esdevenir sentinelles de la fe en els temples davant de les amenaces de les forces del mal.

Gàrgola de la catedral de Notre Dame de París.

Gàrgoles de la basílica de Santa Maria de la Seu, a Manresa.

Segons explica una llegenda francesa, en una cova pròxima al riu Sena, vivia un drac anomenat La Gargouille. Era un monstre de coll llarg i rectilini, morro prim, mandíbules potents, celles poblades i ales membranoses. Aquest ésser esgarriat s'empassava embarcacions, destruïa tot el que es posava davant seu i escopia tanta aigua que provocava greus inundacions.

Els habitants de Rouen van intentar calmar els ànims de la bèstia oferint-li una víctima humana cada any. Aquesta víctima era sempre un criminal que pagava d'aquesta manera les seves culpes. L'any 600, un sacerdot cristià, Romanus, va arribar a Rouen disposat a arribar a un acord amb el drac, si els ciutadans d'aquesta localitat acceptaven ser batejats i edificaven una església per al culte catòlic.

Equipat amb els atributs necessaris per a un exorcisme, Romanus va dominar el drac tan sols amb la senyal de la creu, i el va convertir en una fera dòcil, que es va deixar portar fins a la ciutat, lligada amb una corda. La Gargouille va ser cremada

a la foguera, tret de la seva boca i coll que, acostumats a l'alè abrusador de la bèstia, es resistien a cremar. Davant d'això, es va decidir col·locar-los sobre l'ajuntament com a recordatori dels moments aterridors que havia fet passar als veïns del lloc.

Aquesta llegenda explica l'origen de la paraula *gàrgola* com a sinònim d'expulsar aigua amb facilitat, motiu pel qual principalment es feien aquestes escultures a les cornises d'esglésies i catedrals. Etimològicament, *gàrgola* prové del vocable francès *gargouille* i fa referència al soroll que es produeix quan un líquid passa per un tub.

Obres d'art

Les primeres gàrgoles apareixen a principis del segle XII, essencialment a les cornises d'esglésies i catedrals. Aquests apèndixs arquitectònics es feien servir com a desguassos, a través dels quals s'expulsava l'aigua de la pluja, i s'evitava que caigués per les parets i erosionés la pedra. És poc habitual trobar una gàrgola

sola, ja que acostumen a presentar-se agrupades en filera. Al començament, el seu disseny no estava massa elaborat, però de mica en mica es van crear noves formes fins esdevenir autèntiques obres d'art.

La iconografia gargòlica és fascinant i plena de simbolismes. Aquestes escultures tallades en pedra reflecteixen figures antropomòrfiques i zoomòrfiques amb expressions intencionadament monstruoses, grotesques i fins i tot amb connotacions demoníques. Un exemple paradigmàtic en són les cèlebres gàrgoles de la catedral gòtica de Notre Dame de París. Són nombroses les explicacions que s'han intentat buscar, al llarg dels segles, per desentranyar el significat ocult de les gàrgoles.

Protectores i guardians

Hi ha diverses interpretacions sobre la funció al·legòrica de les gàrgoles. Alguns pensen que el seu propòsit més rellevant era el de custodiar el recinte sagrat dels temples davant dels atacs del diable.

Aquestes gàrgoles protectores són anomenades *apotropaïques*, adjectiu que ve del grec *apotrepein* («allunyar-se»), ja que servien per mantenir allunyat el mal de les esglésies. Entre la terra i el cel, des de la seva inquietant immobilitat pètria, emergien com a sentinelles dels temples.

També es parla que són ànimes condemnades pels seus pecats, a les quals s'impedeix l'entrada a la casa de Déu. Aquesta podria ser una interpretació adient per a les gàrgoles d'aspecte terrorífic. D'aquesta manera, serien un exemple moralista del que els podria passar als pecadors. Altres persones opinen que les gàrgoles eren creades pels escultors medievals per mostrar als éssers humans la dualitat entre el bé (l'interior del temple) i el mal (l'exterior).

Així mateix, hi ha també qui opina que les gàrgoles eren representacions del dimoni, tan present en l'època medieval, que recordaven als cristians la necessitat de seguir els manaments si volien fugir de les flames de l'infern. (M.A.C.)

Pedres animades

Ocult a les mirades de tots els ciutadans de París, dalt del campanar de la catedral de Notre Dame, viu Quasimodo, un ésser deforme. El seu tutor, el jutge Frollo, no li permet baixar mai del campanar. La seva única companyia són tres simpàtiques gàrgoles de pedra. Un dia, decideix baixar d'amagat i coneix Esmeralda, un gitana molt bonica. Aquest és, en resum, l'argument de *El geperut de Notre Dame*, un llargmetratge excel·lent de dibuixos animats produït per Walt Disney Pictures el 1996, que compta amb una banda sonora memorable.

La pel·lícula és una adaptació de *Nostra Senyora de París*, una obra clàssica de la literatura escrita el 1831 per Víctor Hugo, que ja havia estat portada anteriorment al cinema amb actors reals (Charles Laughton i Anthony

Quinn van interpretar en el seu dia Quasimodo). L'element humorístic del film recau sobre les gàrgoles Víctor, Hugo i Laverne —anomenades així en homenatge a l'autor de la novel·la—, que viuen i parlen únicament en presència del seu amic Quasimodo. Cadascuna té un caràcter molt definit. Una és una mica grollera, l'altra té deliris de grandesa i la tercera és molt perspicax. Apareixen, als ulls del bon cinèfil, com una nova versió de les tres fades madrines de la Bella Dorment. També la productora Walt Disney és l'artífex de *Gàrgoles, herois gòtics*, una aclamada sèrie d'animació nord-americana, realitzada a mitjans dels anys noranta, adreçada a un públic adult. Els protagonistes són un grup de guerrers que, com a conseqüència d'un encantament, es tornen de pedra durant el dia.

Quasimodo amb les seves amigues les gàrgoles.

L'ENTREVISTA

Ramon Farrando, autor del llibre «Les gàrgoles de la catedral de Barcelona»

«Les gàrgoles més importants de la catedral de Barcelona són les de l'absis»

Ramon Farrando és llicenciat en Humanitats per la Universitat Ramon Llull i diplomat en Teologia per l'ISCREB. És catedràtic emèrit de Ciències Naturals a la Universitat de Barcelona. Actualment pertany a l'Escola de Voluntaris i Monitors Culturals de la Catedral i del Museu Diocesà de Barcelona. Ha publicat, entre altres llibres, *Les claus de volta de la catedral de Barcelona* i *La pedra de Montjuïc de la catedral de Barcelona*. També és autor del llibre *Les gàrgoles de la catedral de Barcelona*, on fa un estudi exhaustiu de les gàrgoles de la seu barcelonina.

—Quina és la funció principal que tenen les gàrgoles?

—Bàsicament, la seva utilitat és fer de desguàs. Cal tenir en compte que els edificis de l'art gòtic tenen a les parets exteriors abundants detalls artístics. L'aigua de pluja que venia de les teulades malmetia la riquesa de la seva decoració. Llavors, va canalitzar-se primer amb senzilles canaletes, les quals després es van convertir en estàtues que representaven figures humanes o d'animals que treien aquesta aigua per la boca. La construcció de les gàrgoles va continuar fins al segle XVIII, ja que posteriorment es va preferir conduir l'aigua per canonades dins dels edificis.

—Segons alguns historiadors, són figures protectores dels llocs sants.

—Mn. Norbert Font i Sagué és autor de l'obra *Les gàrgoles de Barcelona*, que data del 1898. Ell comenta que hi ha estudiosos que pensen que les gàrgoles tenen també una funció simbòlica: la de foragitar les forces del mal dels temples i, d'aquesta manera, protegir les esglésies. És una hipòtesi que té els seus defensors i els seus detractors. Però no només hi ha gàrgoles al temple, sinó també a molts edificis d'arquitectura civil.

—Quan comencen a utilitzar-se com a element arquitectònic?

—A finals del segle XII i, fonamentalment, al segle XIII, amb l'aparició de l'art gòtic. Les gàrgoles no tenien sentit amb l'estètica romànica perquè l'exterior era llis, sense cap mena d'ornamentació. Arquitectònicament, doncs, no feia joc. L'exterior de l'art gòtic, en canvi, ja és d'una gran complexitat; per exemple, les traceries o les fornícules dels frisos atapeïdes de motius escultòrics. Amb la introducció de les gàrgoles es va potenciar la relació entre escultura i arquitectura, atès que, un element escultòric (la gàrgola) camuflava una forma estrictament arquitectònica (un desguàs).

—Per què la majoria de les gàrgoles representen éssers fantàstics d'aspecte sovint monstruós?

—L'artista medieval tenia molta més llibertat d'escolpir figures representatives del mal a l'exterior de les esglésies i catedrals que no pas a l'interior. Havien d'impactar la societat de l'edat mitjana, que les mirava embadalida recordant les llegendes que s'havien fet de cadascuna d'elles. La majoria de les gàrgoles presenten rostres angoixats, clavades al mur d'on sembla que voldrien escapar. També hi ha dracs, com a imatges simbòliques de l'Apocalipsi de sant Joan, i bèsties perfectament detallades a l'últim llibre de les Sagrades Escripures. No és estrany que a la part

exterior dels temples hi estiguin representats el mal, el vici, la lletjor... i que a l'interior, on hi ha la salvació, les figures representin la puresa, la santedat, la bellesa..., com és el cas de les claus de volta.

—Quantes gàrgoles hi ha a la catedral de Barcelona?

—Un total de 160, que les podem classificar en cinc grups: les gàrgoles de l'absis, les de l'interior del claustre i de la sala de la Mercè, les de la façana i del cimbori, les de l'exterior de les naus i del claustre, i les dels campanars. De totes, les més importants són les gàrgoles de l'absis. De fet, són les més antigues perquè la construcció de la catedral de Barcelona va començar precisament per l'absis.

—Expliqui'ns quins són els elements que caracteritzen aquestes gàrgoles.

—Les gàrgoles de l'exterior de l'absis de la catedral presenten diferències amb les de la resta de l'edifici. Tenen un volum molt més gran i amb formes ben definides:

un elefant, un unicorn, una vaca, una cabra, un porc, un tigre... N'hi ha que tenen, juntament amb la figura principal, altres de més petites, que poden ser els seus cadells, o bé serps o animals de forma allargada. La majoria tenen les potes amb unes urpes ben marcades i la boca presenta nombroses peces dentàries. Són realment impressionants. D'altra banda, hi ha onze gàrgoles que no tenen altra forma que la d'un conducte de pedra que porta l'aigua de pluja, és a dir, una canaleta, gairebé sense adornar. Atesa la riquesa artística i simbòlica de les altres, sembla que van ser posades de manera provisional i així van restar en el futur, ja que treballar la pedra de Montjuïc tenia un preu considerable.

—Quin és actualment el seu estat de conservació?

—Molt bo. Les gàrgoles de l'absis de la seu barcelonina tenen set-cents anys d'antiguitat i no s'han desfet. Poden durar set-cents anys més. En canvi, moltes estàtues de la catedral de Lleó, que són de la mateixa època, estan totalment desgastades. La diferència rau en el material en què estan realitzades: la pedra. La catedral de Barcelona està construïda amb l'anomenada «pedra de Montjuïc». Es tracta d'una pedra sorrenca de gran qualitat, on els grans de sorra estan molt cohesionats entre ells formant una massa compacta i resistent. Va ser emprada durant segles en diverses construccions fins que les pedres de la muntanya barcelonina van quedar exhaurides.

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

i que més s'hagi escaigut a les arrelades creences de l'edat mitjana que la majestat reial sostenint l'Església?».

L'arquitecte Joan Bassegoda i Nonell afirma en l'article *Una gárgola de la catedral de Barcelona, el elefante torreado del ábside* que aquesta gàrgola «té precedents preromànics i romànics, i continua una temàtica oriental, possiblement hindú, arribada a Europa a través de Síria». També comenta que aquesta gàrgola va suscitar polèmica al seu temps, ja que feia caure l'aigua de pluja damunt de la sagristia de la capella del Sagrat Cor. Per desviar-la, es va acoblar a la trompa un tub de zenc.

Mn. Norbert Font i Sagué en el seu llibre sobre les gàrgoles barcelonines descriu la gàrgola de l'elefant, que es troba a l'absis de la catedral de Barcelona. Diu així: «Un gran elefant amb llargues defenses i trompa, si bé aquesta està trencada, està cobert amb una espècie de manteleta subjectada per una cingla i porta al damunt tota una església amb el seu corresponent campanar. Qui no veu en aquest exemple una imatge de la fortalesa de l'Església? Qui no veu aquí una al·legoria de: "Tu ets Pere; sobre aquesta pedra edificaré la meua Església"? Perquè l'elefant ha estat sempre considerat com l'animal amb més força; així veiem que entre les tradicions cosmogòniques de l'Índia existeix la que diu que el món està sostingut per un elefant. A més, aquest animal, pel fet de no doblegar mai els genolls, era considerat com el símbol de la majestat del rei. I hi ha una idea més bonica

Ramon Farrando explica que «a la gàrgola del porcs hi poden veure dos animals allargats, com serps, que volen mossegar-li les potes. També hi ha un altre animal, més petit, que l'ataca clarament per les potes del darrere. A sota, hi ha dos marranets que dormen plàcidament. Durant l'època medieval, el porc era considerat el símbol de l'animal brut i golós, però es desconeix el simbolisme dels animals que li mosseguen les potes. Per les dents de l'estàtua, podria tractar-se d'un senglar».

Vaticà

església en el món

El Papa agraeix els dies de vacances a Bressanone

■ Benet XVI recorda el testimoni d'Edith Stein i Maximilià Kolbe

CASTELGANDOLFO.— Benet XVI va destacar, durant l'audiència general del 13 d'agost, que «qui resa no perd mai l'esperança, encara que s'arribés a trobar en situacions difícils i fins i tot huma-

nament desesperades. Al palau apostòlic de la seva residència de Castelgandolfo, on no se celebraven audiències generals des de feia 30 anys, el Papa va reprendre aquesta activitat habitual dels dimecres.

En adreçar-se als milers de pelegrins presents, va tenir paraules d'agraïment per als que el van acollir a la localitat de Bressanone, on va passar uns quants dies de descans. El Pontífex va destacar que aquests dies «han estat molts els que m'han escrit demanant-me que resi per ells. M'han manifestat els seus goigs, les seves preocupacions, els projectes de vida que tenen, així com els problemes familiars i de feina que pateixen, les esperances que duen al cor, juntament amb l'angoixa relacionada amb la incertesa que la humanitat viu en aquest moment». «Puc assegurar que per a tots i cadascun d'ells tinc un record, especialment en la celebració quotidiana de la santa missa i en el rés del sant Rosari. Sé molt bé que el primer servei que puc donar a l'Església i la humanitat és el de la pregària, perquè resant poso en mans del Senyor amb confiança el ministeri que Ell mateix m'ha confiat, juntament amb la sort de tota la comunitat eclesial i civil», va explicar després.

Seguidament, es va referir a l'exemple de pregària esperànçada i confiada de dos sants la memòria dels quals se celebra el 9 i el 14 d'agost, respectivament: santa Teresa Beneta de la Creu, jueva convertida al catolicisme que es deia Edith Stein, i sant Maximilià Maria Kolbe; tots dos assassinats al camp de concentració d'Auschwitz. «Aparentment la seva existència podria ser considerada com una derrota, però és justament en el seu martiri on resplendeix el caliu de l'amor que venç les tenebres de

Benet XVI va gaudir amb la proximitat de la gent.

l'egoisme i de l'odi», va assenyalar el Pontífex. Després de recordar que Edith Stein va ser assassinada el 6 d'agost del 1942, el Papa va destacar que «la pregària va ser el secret d'aquesta santa copatrona d'Europa». En referir-se a sant Maximilià Maria Kolbe, va indicar que «va ser una prova d'amor heroica l'ofertament generós que va fer d'ell mateix en canviar-se per un company de presó, ofertament completat amb la mort al búnquer el 14 d'agost del 1941». «Ave Maria!» va ser la darrera invocació dels llavis de sant Maximilià Maria Kolbe mentre el mataven amb una injecció d'àcid fènic. És commovedor constatar com el recurs humil i fidel a la Mare de Déu és sempre font de valor i serenitat.

Finalment, Benet XVI va animar que «renovem la nostra confiança a qui des del cel té cura amb amor matern de nosaltres en tot moment. Això és el que en efecte diem a la pregària familiar de l'*Ave Maria*, demanant-li que resi per nosaltres “ara i en l'hora de la nostra mort”». Acabada l'audiència, el Papa va adreçar la salutació habitual en llengua castellana, en què va convidar a «contemplar amb fervor el testimoni de sant Maximilià. Seguint els seus passos, acolliu amb humilitat la Paraula de Jesucrist, mediteu-la cada dia i porteu-la a la pràctica amb valentia i constància. També seguint el seu exemple, poseu-vos sota el dolç empar de la Mare de Déu, resant el sant Rosari i cofiant sempre en el seu amor de Mare». (ACI)

El Papa vol la pau per a Ossètia del Sud

BRESSANONE.— El Papa ha demanat fer tots els esforços per sostenir i promoure iniciatives destinades a assolir una solució pacífica i duradora en favor d'una convivència oberta i respectuosa a Ossètia del Sud. El Pontífex ha descrit els enfrontaments a Ossètia com «un motiu d'angoixa profunda (...). Desitjo de tot cor (...) que no tinguin lloc, en nom de l'herència comuna cristiana, més enfrontaments i actes violents que puguin degenerar en un conflicte de més magnitud». Per això, ha demanat recórrer «el camí de la negociació i del diàleg respectuós i constructiu, evitant més patiment a uns pobles tan estimats».

Els bisbes espanyols també han secundat la petició del Papa i «conviden

els catòlics a pregar, en privat i a les celebracions litúrgiques, perquè s'aturi el vessament de sang i es restauri la pau, basada en la justícia i en la comprensió entre pobles germans».

D'altra banda, la secretaria de Càritas internacional, Leslie-Anne Knight, ha assenyalat que «el conflicte ha causat ja massa patiment a milers de ciutadans innocents» i ha reclamat l'obertura de «corredors humanitaris a l'interior d'Ossètia del Sud per poder auxiliar la població civil». Simultàniament a aquesta petició, la xarxa de Càritas ofereix ajuda humanitària als desplaçats que fugen de les zones de combat. L'acollida de les víctimes del conflicte per part de la xarxa de Càritas es du a terme tant al territori de Rússia,

a través de Càritas diocesana de Vladikavkaz, com a Ossètia del Nord, com a la mateixa Geòrgia, a través de Càritas georgiana.

Liana Mkheidze, coordinadora de programes de Càritas Geòrgia, ha indicat que les prioritats són les ajudes mèdica i alimentària. Per la seva part, el P. Alexander, responsable de Càritas Vladikavkaz ha confirmat que «han arribat molts refugiats buscant ajuda. No tenen res i la situació és terrible». Càritas espanyola ha anunciat la decisió d'enviar 40.000 euros procedents dels fons especials d'emergència per donar suport a la resposta humanitària de les Càritas de Geòrgia i Vladikavkaz a aquesta crisi. Més informació: tel 902 339 999. (C.C.)

Dura resposta del Vaticà a «catòlics» avortistes

CIUTAT DEL VATICÀ.— Mitjançant un comunicat, el director de la sala de premsa vaticana, el pare Federico Lombardi, s.j., va criticar durament la «carta oberta al Papa» signada per organitzacions «catòliques» que critiquen la *Humanae vitae* i que va ser publicada al diari italià *Corriere della Sera*. El P. Lombardi es refereix a l'«acusació més dura», segons la qual «la posició catòlica és la causa de la difusió de la sida, i per tant de dolor i de mort, en obstaculitzar polítiques de salut pública. Aquesta acusació no té cap mena de fonament». «La difusió de la sida és totalment independent de la confessió religiosa de les poblacions i de la influència de les jerarquies eclesiàstiques. A més, les polítiques de resposta a la sida basades principalment en la difusió de preservatius han fracassat àmpliament. La resposta demana intervencions molt més profundes i articulades, en les quals l'Església és molt activa en diversos fronts». «Però sobretot —respon el P. Lombardi—, la carta no toca ni tan sols de lluny la veritable qüestió que és al centre de la *Humanae vitae*, és a dir, el nexa entre la relació humana i espiritual entre els cònjuges, l'exercici de la sexualitat com a expressió i fecunditat seva. En tota la carta, la paraula “amor” no apareix ni una sola vegada.» (AICA)

PARAGUAI

Els bisbes demanen a Lugo que defensi la vida i la família

ASUNCIÓN.— En un comunicat oficial la Conferència Episcopal Paraguaiana (CEP) ha sol·licitat al govern de l'exbisbe Fernando Lugo que defensi el dret a la vida i a la família. El comunicat de la CEP assenyalava que l'Estat paraguaià «ha de respectar la llibertat religiosa, de culte i de consciència; així mateix, ha de tenir en compte els valors propis de la naturalesa de la persona humana i de la societat, molt especialment pel que fa a la vida, la seva promoció i defensa des de la concepció fins a la mort natural; al nucli familiar que es fonamenta en el matrimoni entre un home i una dona; a la cura i l'educació dels fills, i igualment, a la promoció integral dels pobres, dels pagesos, dels indígenes, així com dels ancians, malalts i abandonats».

Al text, els prelats reconeixen que a les eleccions del 20 d'abril «es va expressar l'anhel de canvi en la població, que va optar per una nova etapa de la vida nacional. Ningú no dubta de la importància que té portar aquestes expectatives a la pràctica, eliminant de l'activitat política errors i pràctiques negatives i l'adopció urgent de mesures per buscar el bé comú sobre els interessos personals, familiars, grupals i partidaris. En aquest context, augurem al nou Govern i al poble l'assoliment dels objectius d'un autèntic canvi». «L'Església», afegix el document, «mantindrà com fins ara una actitud crítica constructiva pel que fa a la gestió del Govern i continuarà procurant que se senti la seva veu profètica d'anunci i de denúncia». (ACI)

**AJUDA A L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ.**

PELEGRINATGES A TERRA SANTA

**DEL 29 DE DESEMBRE
AL 5 DE GENER
(ESPECIAL CAP D'ANY)**

**DEL 3 AL 10 DE
DESEMBRE (PONT
DE LA IMMACULADA)**

PELEGRINATGE A LOURDES

DEL 17 AL 19 D'OCTUBRE

LES JOIES DEL PERÚ

DEL 9 AL 20 D'AGOST

**VISITEM: LIMA, LA VALL
SAGRADA DELS INQUES,
CUZCO, EL MACHU PICCHU,
EL LLAC TITICACA...**

PELEGRINATGE PELS CAMINS DE LA TERRA PROMESA

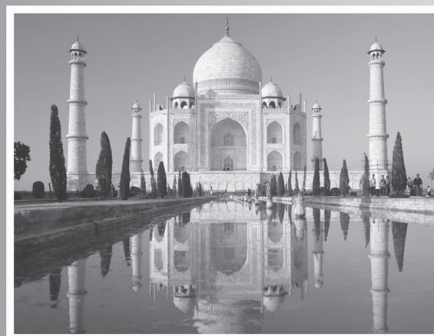

**DEL 10 AL 21 DE
SETEMBRE**

**VISITEM: JORDANIA,
EGIPTE I JERUSALEM**

NEPAL I LES MISSIONS DE TERESA DE CALCUTA A L'ÍNDIA

DEL 10 AL 21 DE NOVEMBRE

**VISITEM: DELHI, JAIPUR,
BENARÉS, EL TAJ
MAHAL, KATMANDÚ...**

PELEGRINATGE A ROMA AMB MOTIU DE L'ANY PAULÍ

**ASSISTIREM A LA
CERIMÒNIA DE CLAUSURA
DE L'ANY SANT PAULÍ
OFICIADA PER BENET XVI**

JUNY DE 2009

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA

TELÈFON: 93 409 27 70 • FAX: 93 409 27 75 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Itàlia

Nova edició del Meeting de Rímini

■ El lema d'aquest any és «O protagonistes o res»

RÍMINI.— L'edició número XXIX del Meeting per a l'Amistat entre els pobles, organitzat pel moviment eclesial Comunió i Alliberament, tindrà lloc del 24 al 30 d'agost a la ciutat italiana de Rímini. Amb el títol «O

protagonistes o res», l'objectiu de la trobada d'enguany és reflexionar sobre el concepte de persona: la paraula «protagonista» és una expressió positiva del concepte de persona, però què significa per a molta gent avui?

El XXIX Meeting de Rímini centrarà aquest any la temàtica de la trobada al voltant d'una pregunta: qui és avui el «protagonista»? Segons la mentalitat comuna, hauríem de respondre necessàriament que estem parlant d'un subjecte del qual la finalitat principal a la vida és l'èxit. Sense aquest èxit ens trobaríem privats d'una identitat precisa, o més ben dit, de la possibilitat de ser reconeguts, i que en certa manera ens dona la il·lusió «d'existir» realment. Es tracta, amb altres paraules, d'una homologació que obliga a seguir en tot i arreu les directrius de la moda dominant. Però, quin és el tipus de persona que persegueix cost el que costi, allò que la distingeix dels altres? És el *divo*, el qui es dreça davant de Déu. Aquest home, en la temptativa de ser lliure, vol posseir la realitat en absoluta autonomia i, no obstant això, es troba esclau de les circumstàncies, de les coses i, òbviament, de l'èxit. Tallada la relació amb la realitat, presoner de l'èxit, l'home queda en una situació de passivitat humana que l'obliga a expressar-se en un formulisme trist i buit. Un home que compta exclusivament amb les seves forces està destinat, tard o d'hora, a fallar. El resultat inevitable d'aquest procés és l'escepticisme i el cinisme.

A diferència del que el món entén avui

El Meeting reuneix participants de tot el món.

per «ser protagonista», el Meeting de Rímini oferirà una via de reflexió alternativa en la línia del pensament de Luigi Guissani fundador de CA: «Ser protagonistes no vol dir tenir la genialitat o l'originalitat d'alguns, sinó tenir un rostre propi, únic, irreplicable en tota la història i l'eternitat.» En definitiva, el veritable protagonista és «l'home sorprès que fa el descobriment commovedor —que sempre brolla d'un encontre precís amb la

realitat— de tenir un rostre únic i irreplicable». Un home lliure: lliure perquè, malgrat ser gairebé una paradoxa, és conscient d'estar lligat a l'origen de la vida mateixa, a aquell disseny misteriós de qui intueix que totes les coses depenen. Un home religiós: capaç de relacionar-se amb la realitat sencera i que, admetent la categoria de la possibilitat, està disponible a la possibilitat d'una revelació. Un home irredutible, que no pot conformar-se amb

cap reducció ideològica, o biològica, o historicista. Un home que coneix perquè estima: abraça les persones i les circumstàncies de la vida, les felices i les doloroses, vol jutjar-ho tot en la cerca contínua del significat últim que conforma la realitat.

Des del Brasil fins a Libèria, des de Rússia fins l'Orient Mitjà, milers de persones que viuen avui en el món com a «protagonistes» es podran trobar i escoltar al Meeting de Rímini del 24 al 30 d'agost. Homes i dones de qualsevol racó del món que donen testimoni amb la seva vida i les seves obres de l'existència d'una positivitat última, concreta i experimentable, per la qual val la pena gastar-se, fer sacrificis i construir. Aquest tipus d'home és l'única i possible revolució per al nostre temps. Quatre mil voluntaris —alguns centenars ja hi treballen des de primers d'agost—, ho faran possible. Com de costum el Meeting

comptarà amb encontres, exposicions, espectacles, manifestacions esportives i lúdiques, que tocaran temes de medicina, ciència, medi ambient i energia, educació i creativitat, història, literatura, art, música, filosofia, problemes socials, política, llibres, empresa i economia, amb una atenció especial a la subsidiarietat.

Giorgio Chevallard

FRANÇA

França es prepara per a la visita de Benet XVI

PARÍS/LOURDES.—A França, l'Església ultima els detalls per a la visita que el papa Benet XVI realitzarà del 12 al 15 de setembre a París i Lourdes amb motiu dels 150 anys de les aparicions de la Mare de Déu a santa Bernadeta. Per als bisbes francesos, la presència del Sant Pare al seu país constitueix un «gran esdeveniment que manifesta la simpatia i l'afecte que Benet XVI té per França». El cardenal André Vingt-Trois, arquebisbe de París, ha assenyalat que aquesta visita és «una ocasió privilegiada perquè els catòlics aprofundeixin en la seva participació en la vida de l'Església i també per obrir-nos a la seva dimensió universal».

L'organització de la visita del Papa a França comptarà amb la col·laboració d'uns 15.000 voluntaris de la Fundació Auteuil, que acull nens i nenes amb dificultats socials; i de les diferents diòcesis. «La visita del Papa a qualsevol nació és un esdeveniment de grans proporcions que exigeix movilitzar moltes persones i mitjans tècnics en un espai de temps molt curt i en diferents llocs», ha assenyalat la Conferència Episcopal Francesa (CEF) en un comunicat. Per aconseguir els voluntaris, la CEF va «posar en marxa campanyes de movilització a fi de poder comptar amb els 5.000 voluntaris» necessaris per realitzar les diverses tasques d'organització que van des de la recepció dels pelegrins fins a atendre els actes i la seguretat.

Entre les activitats de preparació per a la visita del Sant Pare, s'està portant a terme, des de fa temps, una campanya de promoció a tot el país, que inclou la col·locació de pancartes i cartells, i la distribució de fulletons. Igualment, les parròquies, moviments eclesials, escoles catòliques de París i altres diòcesis s'estan organitzant per tal de poder participar amb el major nombre de persones possible.

Per la seva part els joves de la Fundació Auteuil preparen la decoració floral del Col·legi dels Bernardins, on el Papa pronunciarà una conferència al món de la cultura; i la plataforma a l'Esplanada dels Invàlids on el Pontífex celebrarà missa, per a la qual s'hi esperen 150.000 persones. (ACI)

XLIII Capítol general de les Religioses Hospitalàries de la Misericòrdia

ROMA.— Les Religioses Hospitalàries de la Misericòrdia, fundades l'any 1821 a Roma per la princesa Teresa Orsini, celebren el seu 43è Capítol General del 25 d'agost al 15 de setembre del 2008, a Loreto, amb el tema *Renéixer de dalt (Jn 3): «No us emmotlleu al món present; deixeu-vos transformar i renoveu la vostra ment» (Rm 12, 2)*. Seguint les petjades i l'esperit de la seva fundadora, de la qual s'ha obert el procés de beatificació, les Religioses Hospitalàries de la Misericòrdia afegeixen als vots tradicionals de pobresa, castedat i obediència, el de l'hospitalitat. Estan presents en hospitals i clíniques d'Itàlia, Estats Units, Índia, Madagascar, Filipines, Argentina, Suïssa, Nigèria, Polònia. També formen part de la Congregació religioses originàries del Camerun i del Congo.

A tot arreu les religioses es dediquen a realitzar obres de misericòrdia mitjançant l'acollida dels necessitats, dels pobres, dels orfes, dels malalts, dels últims... El seu carisma les empeny particularment a compartir els patiments dels malalts, imitant Jesús Bon Samarità que s'inclina als malalts. En els darrers anys han sorgit dues associacions laïcals de la Congregació: l'associació de voluntaris La Cometa, que promou el desenvolupament social, tècnic, sanitari i científic de la població a les nacions on estan presents les religioses, i l'associació Teresa Orsini, per a la formació de les mares segons l'exemple de la fundadora. Una religiosa de la congregació, sor Maria Raffaella Cimatti, va ser proclamada beata per el Sant Pare Joan Pau II el 1996. (Fides)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans **persones** grans

Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Espanya

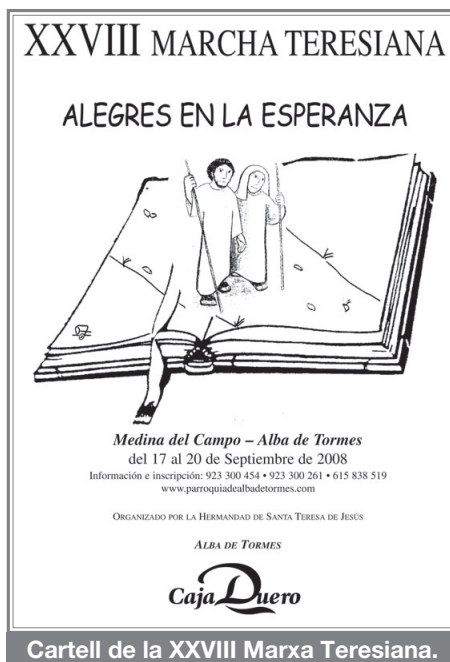
Caminant al costat de Teresa de Jesús

ALBA DE TORMES.— El 1981, quan era alcalde d'Alba de Tormes, Eladio Briñón va tenir un somni: caminar rere les petjades de Teresa de Jesús per recordar el seu darrer viatge terrenal, de Medina del Campo a Alba de Tormes. Aquest «somni» es va fer realitat l'any de preparació del IV Centenari de la mort

de la santa. Des de llavors, ja fa 28 anys, la Germandat de Santa Teresa fa possible que gairebé un centenar de persones faci una experiència humana i religiosa a ritme de carreta estirada per una mula, per la mateixa calçada i recorrent els mateixos pobles que la santa caminadora, del 17 al 20 de setembre. Aquesta és la Marxa Teresiana.

Eladio Briñón explica a *Catalunya Cristiana* que «cada 17 de setembre “faig anys” i ja en són 28! El que va començar com una aventura, sense saber gaire què ens trobaríem, ha esdevingut un pelegrinatge emocionant: recórrer els mateixos camins que va trepitjar santa Teresa. Ella ha beneït aquest pelegrinatge. Nosaltres el fem en quatre dies, la santa el va fer en un dia i mig. Són 104 quilòmetres travessant dotze pobles».

La XXVIII Marxa Teresiana s'iniciarà el 17 de setembre, a les 9.00, des de Medina del campo, amb una celebració de la Paraula als Pares Carmelites, i prosseguirà fins al dia 20 a través d'El Campillo, Carpio, Fresno el Viejo, Cantalapiedra, Palacios Rubios, Zorita de la Frontera, Aldeaseca de la Frontera, Nava de Sotrobal, Coca de Alba, Peñarandilla, Garcihernández i finalitzarà a Alba de Tormes. Aquests quatre dies es viuen en un ambient de pregària, de silenci, de celebracions litúrgiques i, no cal dir, amb molta alegria, perquè «l'alegria no està renyida

Cartell de la XXVIII Marxa Teresiana.

amb la fe i, a més, santa Teresa era més alegre que unes pasqües», explica Eladio Briñón. I afegeix: «La gent camina amb

alegria i agraïda per aquest pelegrinatge. Una de les coses més boniques són les reflexions que tenim a la nit, quan els pelegrins posen en comú les vivències del dia.»

En aquest Any Paulí, la Marxa Teresiana ha triat com a lema «Alegres en l'esperança». Juntament amb Pau de Tars i Teresa d'Àvila els pelegrins podran aprofundir en la virtut de l'esperança. Així, algunes de les reflexions que els acompanyaran tractaran sobre «Teresa de Jesús va esperar»; «Vida, dolçor i esperança nostra»; «L'esperança no defrauda» o «*Y tan alta vida espero...*». Com assenyala Briñón, «l'objectiu és donar a conèixer la figura de santa Teresa i experimentar que ella continua viva i present enmig de nosaltres. Fem conèixer la santa per pobles pels quals ella havia passat i els seus veïns no ho sabien».

La mitjana de participació en la Marxa Teresiana és d'unes noranta persones. Des d'infants fins a gent gran són convidats a participar en aquest pelegrinatge.

Com comenta Eladio Briñón, «gent de diferents nacionalitats, edats i procedències s'hi apunta. Hem tingut pelegrins de Corea, de l'Índia, de Veneçuela, de Suïssa... veiem amb satisfacció com es va estenent. Per participar cal deixar-se emportar, i és important conèixer els diferents grups de pelegrins. Sóc testimoni que d'aquí surten grans amistats. És bonic conviure amb tots els pelegrins i no només amb els que tu has vingut». Segons Eladio, aquesta Marxa Teresiana «és una bona manera d'acostar-se a la santa. Crec que ella es va servir de la meua humil persona per iniciar aquesta Marxa i és una gran experiència perquè acabes amb les piles carregades i l'aire renovat. El Senyor et dona el cent per u, i jo crec que a mi m'està donant milions! El 99,9% dels pelegrins s'acomoden amb una emoció tan gran que serien capaços de tornar a començar el pelegrinatge».

Rosa María Jané Chueca

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

Tel. 923 300 454 / 923 300 261
615 838 519

www.parroquiadealbadetormes.com
C/ Obispo Ruano, 1
37800 Alba de Tormes

Cap missioner sense «Catalunya Cristiana»

Benvolguts,

A la llista veureu quin missioner està subscrit i quin missioner encara no ho està.

Si us plau, apadrineu un missioner.

MISSIONERS APADRINATS:

Ramon V.E. de Tanzània, Elena C.B. de Camerun, Àngel B.P. de Brasil, Joan R.A. de Colòmbia, Josep R.C. de Brasil, Maria Pilar B. de Bolívia, M. Teresa C.O. d'Argentina, Eduard B. de Mèxic. Anna M. A.A. de Bolívia, Raimunda A.Q. de Nicaragua, Josep M. A. S. de Mèxic, Lluís B.D. de Canadà, Teresa M. B.Ll. de Bolívia, Ramon B.P. de Guatemala. M. Remei S. B. de Rwanda, Cristí S.B. de Senegal, Rosa Ll. de Marroc. Josep C. M. de Rwanda, Montserrat C. de Xile. Joan C.S. de Mèxic, Josep M.C.B. de Paraguai, Júlia F.R. de Filipines, M. Francisca R. C. Japó, Francesca G.F. Mèxic, Josep Ll. F. M. Mèxic, M. Francesca F. V. Veneçuela, Miquel G.T. Brasil, Josep G. de M. Bolívia

MISSIONERS PENDENTS:

M. Lluïsa M. H.	Perú
M. Teresa M. C.	Colòmbia
Àngel M.B.	Paraguai
Gemma M.C.	Rep Dem del Congo
Agustina M.C.	Xile
Josep M. O. D.	República Dominicana
Miquel O. R.	Brasil
Jesús P. B.	Hondures
M. Teresa P. S.	Perú

LLOC:

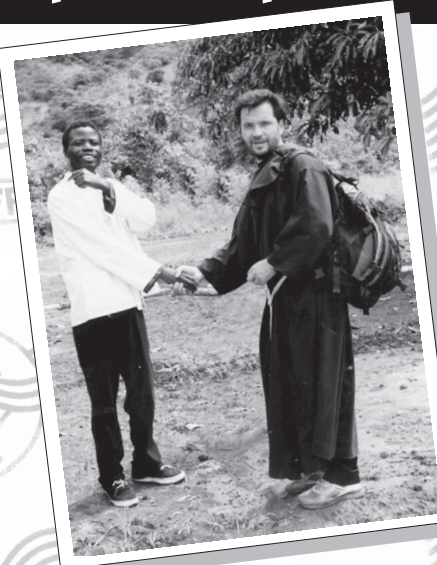
Montserrat R. B.	Argentina
Teresa R.	Veneçuela
Joan R. C.	Cuba
Isidre S.B.	Equador
Mons. Lluís S.	Hondures
Núria S.S.	Equador
Caterina S. N.	Perú
Maria T. F.	Argentina
Montserrat T. A.	Brasil
M ^a Rosa V.V.	Bolívia

Desitjo apadrinar:

NOM DEL MISSIONER.....

PAÍS.....

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

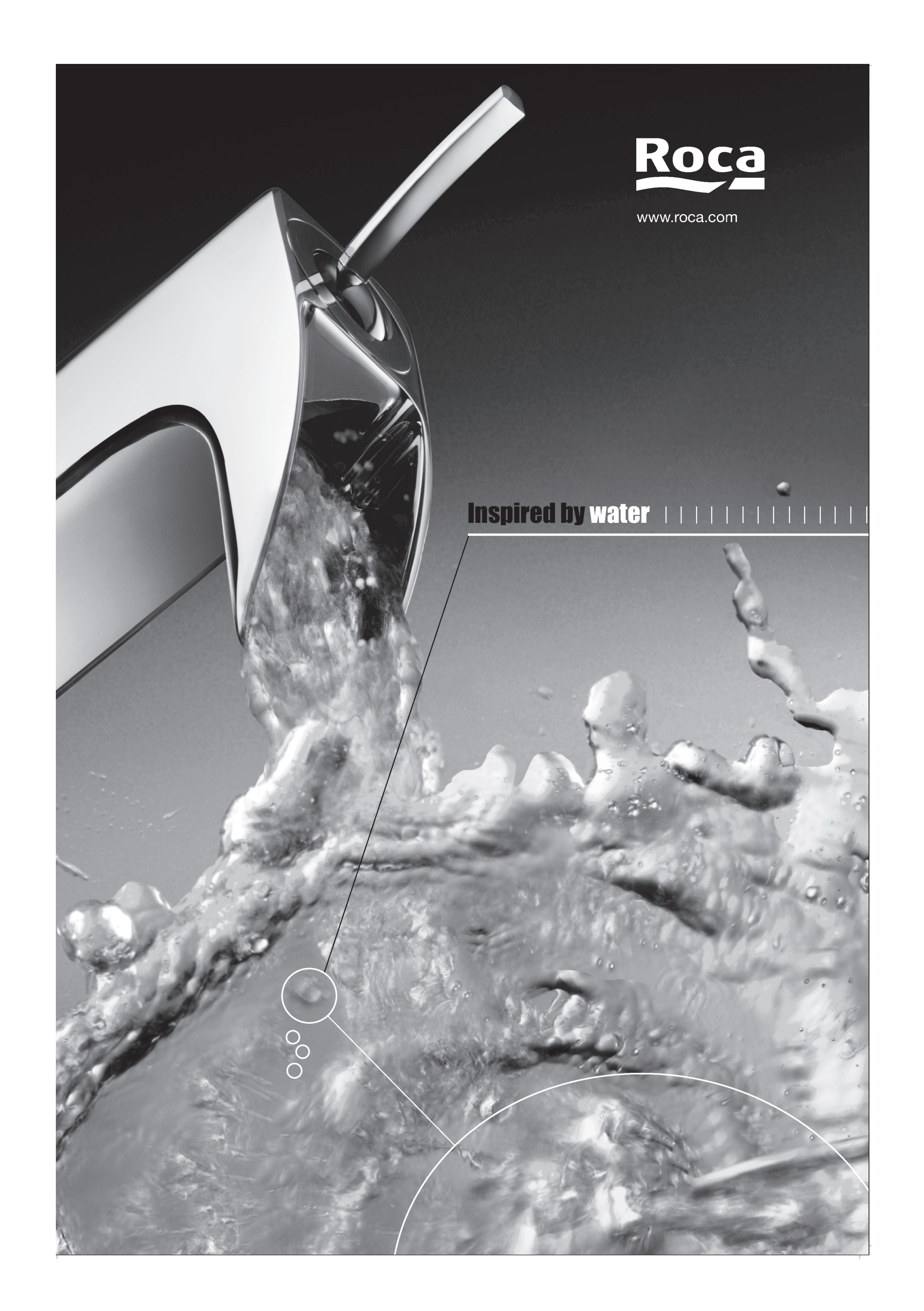
FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular	Entitat	Oficina	DC	Data	Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 -Fax 934 092 820

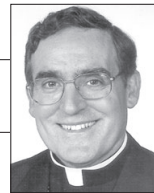

Roca

www.roca.com

Inspired by water | | | | | | | | | | | | | | | |

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Sydney-2008: una esperança

La notícia religiosa dominant aquest estiu ha estat sens dubte la XXIII Jornada Mundial de la Joventut celebrada a Sydney (Austràlia) del 15 al 20 del passat mes de juliol. Els qui hi hem participat hem pogut veure una joventut conscient del que representa aquest esdeveniment, una joventut que assumeix amb responsabilitat i maduresa la seva vocació cristiana. Això, en les actuals circumstàncies de la fe cristiana, sobretot a Europa, és un fort motiu d'esperança.

Les Jornades Mundials de la Joventut (JMJ) són una herència que Benet XVI ha rebut de Joan Pau II, i ell els ha donat continuïtat, tot impregnant-les, com és natural, del seu estil personal. Les JMJ tenen l'origen en l'any 1984, durant la celebració de l'Any Sant de la Redempció. Entre les diverses celebracions, la més important fou la vetlla del Diumenge de Rams a Roma, l'anomenat Jubileu de la Joventut, en el qual participaren més de 300.000 joves.

Un any després, el 1985, proclamat per les Nacions Unides com a Any Internacional de la Joventut, l'Església catòlica organitzà una nova trobada internacional, també el Diumenge de Rams, i altres 350.000 joves es

van reunir entorn del Sant Pare a la plaça de Sant Pere. Fou després d'aquest esdeveniment quan Joan Pau II decidí instituir la JMJ amb periodicitat anual. El Diumenge de Rams de 1986 va tenir lloc a Roma la primera JMJ com a tal, la primera d'una llarga sèrie que contribuï al fet que Joan Pau II fos anomenat el Papa dels joves. Ja a l'inici mateix del seu pontificat havia dit que els joves eren la seva esperança, l'esperança de l'Església.

Actualment la JMJ se celebra cada Diumenge de Rams —tot recordant que els infants i joves aclamaren Crist com el Messies quan entrà a Jerusalem— i cada dos o tres anys assumeix el format d'una reunió internacional. Joves de tot el món es reuneixen en una ciutat entorn del Sant Pare per compartir la fe amb els joves de molts països i meditar el missatge que el Sant Pare escull per a cada ocasió. Era cosa esperada que, en acabar la trobada de Sydney, el Sant Pare anunciaria que la propera JMJ, prevista per a l'any 2011, tindria lloc a Espanya, a Madrid.

La JMJ no és un gran festival juvenil, encara que també hi hagi moments de festa i els joves manifestin la seva alegria de trobar-se entre ells i amb el Sant Pare.

Aquestes trobades són sobretot una celebració religiosa. Els joves es preparen per a l'arribada del Sant Pare assistint a unes sessions de reflexió sobre el tema de la Jornada: són unes veritables catequesis en un clima de reflexió proper a un recés o a uns exercicis espirituals. Aquestes catequesis, organitzades en les principals llengües, van unides a celebracions de l'eucaristia i d'altres sacraments, en especial el sagrament de la reconciliació.

El tema proposat per Benet XVI a la trobada de Sydney ha estat: «Rebreu la força de l'Esperit Sant que vindrà sobre vosaltres, i sereu els meus testimonis» (Ac 1, 8). La JMJ de Sydney fou una gran celebració sobre l'Esperit Sant, com el do de Crist a la seva Església i a tots i cadascun dels cristians. I també una catequesi sobre els principals sacraments de l'Esperit Sant, el baptisme i la confirmació. «L'Esperit del Senyor —els va dir Benet XVI—, en especial per mitjà de vosaltres, els joves, vol suscitar en el món el vent i el foc d'una nova Pentecosta.» Aquesta ha estat la gran esperança de la Jornada Mundial de la Joventut de Sydney, en la qual vaig tenir el goig de participar personalment.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Primat

Eucaristia: camí i llar

Continuem amb el comentari del Catecisme de l'Església catòlica en la seva explicació de l'eucaristia, que és sens dubte el cim de la vida cristiana.

Diu l'evangeli que quan Jesús ressuscitat es va fer el trobadís amb dos deixebles que anaven de camí cap a Emmaús, en arribar a prop del llogaret, va fingir continuar endavant, i ells, captivats per les paraules ardents del viatger, li van demanar: «Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar» (Lc 24,29). Jesús va acceptar la invitació, es va quedar i, asseguts a taula, «prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava» (Lc 24,30).

Doncs això mateix, a través del sagrament de la Nova Aliança, és el que fa també ara i sempre. Concedint valor d'eternitat a aquella petició expressada pels desanimats deixebles, respon al «queda't amb nosaltres» restant al nostre costat, en la nostra vida i, en forma sacramental en els nostres sagraris.

Els deixebles d'Emmaús van argumentar per a convèncer-lo: «El dia ja ha començat a declinar.» També aquí ens pren Jesús la paraula. Quantes vegades ens trobem cansats en el camí esgotador de la vida! Potser per una malaltia, una circumstància familiar o professional, hem perdut la il·lusió i l'entusiasme d'altre temps i ens sembla que per a nosaltres «el dia ja ha començat a declinar». És llavors quan ell ens surt a l'encontre, disposat a acompanyar-nos un tros, a dir-nos paraules de vida i a restablir el nostre ànim. Escoltem el ressò d'aquelles paraules seves: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (Mt 11,28).

L'Eucaristia és alhora camí i llar. Ens acompanya a través dels avatars de l'existència, perquè el nostre és un Déu proper que no es desentén de les seves criatures, i és també llar, refugi.

Si els Savis d'Orient van trobar Jesús a Betlem, nom que significa «casa del pa», nosaltres el trobem en

aquesta petita casa que és el sagrari, on, sota l'espècie de pa, es troba esperant la nostra visita, convertit en rebost d'aliment espiritual per a enfortir-nos.

Quan entro a la capella de l'arquebisbat, pròxima al meu lloc habitual de treball, o quan m'agenollo davant el sagrari de la catedral o de qualsevol parròquia, demano a Déu que sapiguem descobrir la seva presència amable caminant amb nosaltres pels carrers, i també que ens acostumem a buscar uns moments de descans al seu costat en la pau i el silenci que ofereixen aquests llocs d'oració.

La llum que crema al costat de cada sagrari, com aquestes altres llànties procedents de Terra Santa distribuïdes entre nosaltres en ocasió de l'Any Jubilar, són símbol de pau i de la seva presència propera. Penso que és impossible una cosa sense l'altra. Només quan acceptem l'amor de Déu, que ens ajuda a superar qualsevol egoisme individual, regna la pau en el nostre cor, única garantia que regni també en el món.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
 AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

Miren Maria, recollida en oració

Els artistes —pintors i escultors— que han volgut plasmar l'escena de l'Anunciació de la Mare de Déu, el moment en què s'esdevingué que «el Verb es féu carn i habità entre nosaltres» (Jo 1,14), presenten Maria «recollida en oració», si ho volem dir amb paraules d'algun autor espiritual, com les de Josep Maria Escrivà de Balaguer, a *Sant Rosari*, en el comentari a aquell misteri de goig. És l'Encarnació del Fill de Déu que va seguir a l'acceptació —«faci's en mi segons la teva voluntat» (Lc 1,26-38)— de la proposta de l'arcàngel Gabriel en la seva ambaixada.

La solen imaginar en aquell moment, tota sola, en pregària, en una relació directa amb Déu —en una conversa amb Ell, amb paraules o sense—, en sintonia de sentiments, i desigs, sense mediacions relacionades amb el compliment d'undeure propi de la convivència humana, com el treball i la vida de família, realitzat en la presència del Senyor, i que es converteix en pregària.

Tanmateix, la veritat és que a la que era la «Plena de gràcia» i a qui se li diu que «el Senyor és amb tu» (cfr ibidem Lc 1,26-38), la visita de l'àngel va poder produir-se en qualsevol moment, i, d'altra banda, d'una manera o altra sempre estava en oració.

Ben mirat, quan feinejava en alguna ocupació domèstica —i devien ser tantes hores—, ho feia sempre davant de Déu, per Déu i per als altres, i tot ho convertia així en oració. Poc després d'aquest transcendent esdeveniment se'n va, de pressa, cap a les muntanyes de Judà a comunicar-se amb Elisabet: a portar el Redemptor —tot just encarnat en ella—, el qual santificarà Joan Baptista encara no nat i ella ajudarà aquella família en les feines que augmentaven per l'espera de la maternitat amb què Déu la beneïa.

Segur que en aquells dies a Natzaret, abans de marxar cap a les muntanyes, degué pastar el pa, i també coques o pastissos, que tal vegada portava com a estrena amb motiu d'aquell viatge sobtat, grat sí, però incòmode. I la

imaginem també, amb amorosa diligència, posant fil a l'agulla, i ens és igual dir això en un sentit propi o figurat. A quants, al llarg de moltes generacions, els haurà suggerit reflexions d'aquestes, una de les nostres més emotives i tendres cançons: «La Mare de Déu, quan era xiqueta, anava a costura, a aprendre de lletra.»

A partir d'aquella escena —l'Encarnació— ja devia començar a pensar en els bolquers amb què protegiria el cos de l'infantó que al seu temps naixeria. I nosaltres podem evocar ara la túnica del Redemptor, com la que portava abans de morir —qui sap si teixida per Maria—, que devia ser una veritable obra d'artesanía, i que els soldats

que el custodiaven se sortegen, perquè no la volen malmetre, esquinçant-la per fer-ne uns quants trossos.

No seria estrany que quan l'àngel la saludà, tingués a les mans uns fulls —de pergami o de paper— amb paraules de l'Escriptura. En una família amb antecedents tan egregis —en què devien coincidir la nissaga reial de David, que procedia de la tribu de Judà, i la de Levi, la que s'ocupava del servei sacerdotal—, era possible que disposessin de còpies d'alguns dels Llibres

Sants o si més no d'alguns fragments que tinguessin una significació especial.

Maria ens perdonarà l'atreviment d'introduir-nos, amb la imaginació, gratuïtament, en aquells detalls de la seva intimitat amb Déu, però és per aprendre d'ella a fer oració i a dir que sí a Déu, i agrair-li la seva col·laboració generosa en aquells misteris. I no cal dir que també la contemplem en oració a les noces de Canà, quan, a fi de satisfer aquella necessitat, diu: «Feu allò que Ell (el seu Fill) us digui» (Jn 2,5), o quan, en la culminació de la seva vida a la terra, assumpta, puja en cos i ànima al cel, com recordem en la festa litúrgica i popular de l'Assumpció.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La pregària universal

Recordo amb goig les bones estones que havia passat pregant amb els infants a l'escola. Foren moments privilegiats que es convertiren sovint en una lliçó per a mi. La pregària dels infants m'emocionava moltes vegades. Jo pretenia ensenyar-los de pregar, però tenia la impressió que eren ells els qui me n'ensenyaven. Quantes actituds fonamentals i maneres sinceres d'adreçar-se a Déu vaig aprendre de l'oració comuna dels nois i noies! Els pares, els mestres i els catequistes podrien nodrir la seva pregària al Senyor si preguessin amb els menuts! Sóc testimoni del rostre transfigurats dels infants en adreçar-se al Pare celestial!

Val a dir que em resultava meravellós i gratificant celebrar la missa amb els infants. La celebració eucarística solia ser festiva i devota. Quin era el secret? La preparació prèvia que solíem fer alguns dies abans i el manteniment del desig que era molt important en la dita celebració. Per totes les coses cal encendre i mantenir el foc ardent. És una regla clara de pedagogia. Vol dir: crear un clima ple de desig i de joia per disposar-se a l'Eucaristia. En fer la preparació era clau l'ajut dels mestres.

On vull arribar? A la conclusió que la pregària que segueix l'homilia té unes grans línies que la vertebrin. Els bons amics sabien que l'oració universal no era, per exemple, donar gràcies. Això ja tenia després el seu moment.

De vegades he de celebrar el casament d'antics alumnes. Preparo la celebració amb ells i procuro ajudar-los per tal d'assegurar una bona participació eucarística. I això sol donar fruit. Un dels moments que acostumo a comentar és la pregària universal. Convé, certament, que hi hagi diverses intencions i que no perdi el seu universalisme. Sempre recordo als futurs esposos les seves lleis generals. El Missal romà recomana que les invocacions tinguin presents quatre grans sèries: per les necessitats de l'Església, pels dirigents dels afers públics i per la salvació del món, pels qui sofreixen moralment i físicament i, finalment, per la comunitat local. Al voltant d'aquestes peticions se n'hi poden ajuntar d'altres. Això els nois i noies de l'escola ho sabien. Alguns nuvis em diuen que recorden les meves explicacions sobre la pregària universal. I, és clar, me n'alegro!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Company internet

Crec que ja vaig escriure en una altra ocasió sobre aquest tema. Retrocedim imaginativament a temps llunyans. Va ser a l'època en què va començar a fer-se servir la impremta i el paper. Si a aquelles persones que utilitzaven el pergami i tintes de compostos de ferro se'ls hagués parlat del porvenir de les noves tècniques, les nostres actuals, que fan servir un suport en el qual la cel·lulosa es troba en petita quantitat, al contrari del paper, i s'imprimeix amb colorants greixinosos, haguesin afirmat que el sistema no tindria futur. Res no podia substituir la pell o el metall, ni colorants que, fins i tot rascada la superfície, era possible que relluïssin (cal recordar la recuperació del bíblic *ephraemi rescriptus*), dirien convençuts. Sabem que els nostres llibres estan sotmesos a l'agressió de l'atmosfera contaminada que els destrueix, però ningú no gosaria dir que cal tornar a les pells o al coure per garantir-ne la conservació.

L'espai virtual i els suports digitals, ens agradin o no, són reals i no se'n pot prescindir, ni es poden menysprear. Escoltava recentment l'elogi d'un butlletí «progre» d'una associació de les mateixes característiques. El seu contingut, com cal suposar, deia el que els seus lectors esperaven que digués i que no els era desconegut. Parlava jo de la realitat d'internet i se'm contestava: «Però qui creus que llegirà el que publicuis d'aquesta manera?» Que el seu abast fos mundial, no importava; que la seva lectura resultés gratuïta, tampoc. El seu món era el seu petit món local, per tant, allò que se situava fora d'ell no tenia valor. I adverteixo que la conversa se situava a l'entorn de l'Església, que a internet troba sabata voladora feta a mida.

Dues avantatges més. Recordo que un oncle matern va conservar fins a la seva mort el rètol de la seva antiga oficina de correus a Ceuta, on s'assenyalava que s'efectuaven tres repartiments de correspondència diaris, inclosos dissabte i diumenge. Doncs bé, actualment, ens arriben els missatges a qualsevol minut de les 24 hores de cada dia de la setmana.

No cal anar a biblioteques gairebé mai. Tinc diverses enciclopèdies de qualitat, però consultar-les suposa desplaçar-se a una altra habitació, agafar el llibre corresponent, buscar el terme i llegir-lo, si la brillantor del paper ho permet. Totes aquestes maniobres se les estalvia un quan la consulta es fa *on line*.

És sorprenent constatar que el que un pot «penjar» a la xarxa, en poc temps pot aprofitar a persones situades als antípodes. És admirable i aclaparador de vegades. No podem eludir responsabilitats evangelitzadores. Indubtablement que en el meu ambient dir que hom té uns quants llibres publicats per prestigioses editorials atorga prestigi al qui ho afirma. Dir el nom d'un web deixa indiferent a molts. Ara bé, quan un en la seva joventut va desitjar traslladar-se a continents llunyans portant l'Evangeli, i no se li va permetre fer-ho, la possibilitat actual de comunicar-lo mitjançant l'espai virtual t'omple de felicitat i constates que Déu està per damunt de les estructures.

Internet és meravellós i sorprenent. He rebut el mateix dia una carta d'un sacerdot mexicà que em demana que li faciliti una data d'història eclesiàstica i la sol·licitud d'una senyoreta russa per mantenir contactes «fins arribar al que sigui». Diuen alguns que a internet hi ha pornografia, i no seré jo qui ho negui, com tampoc que quan vaig per carretera veig temptadores senyoretes que ofereixen els seus serveis, i no per això deixo d'anar en cotxe. Segons sembla, per evitar-me temptacions, algú va instal·lar un programa que impedeix l'arribada de material inconvenient. El que és curiós és que, en algun cas de comunicacions de total ortodòxia, el programa n'ha impedit l'arribada i, a més a més, fins i tot un article meu, publicat en paper i amb censura eclesiàstica em va impedir recuperar-lo el «canguro.net» corresponent. No tot podien ser elogis, que en aquest món res no hi ha perfecte.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@yahoo.es)

A la vora del llac
Victòria

Sóc a Masonga, un poblat de Tanzània sense llum elèctrica ni aigua corrent, que estén les barraques i cases a tocar del llac Victòria. S'atansa l'hora de la posta del sol i decideixo anar-la a contemplar des de la riba mateix, a més d'un quilòmetre de distància. Només sortir de casa, un grupet de nens s'amunteguen al meu voltant i m'acompanyen a passejar. Ara un, ara l'altre, m'agafen per la mà. Canten i somriuen. Les escasses paraules que conec del suahili, llengua bantú que es parla a la costa oriental de l'Àfrica, no em permeten entaular-hi gairebé cap comunicació. El llenguatge no verbal, les expressions del rostre, les mirades són els únics recursos possibles del diàleg. Una nena carrega la germaneta i fa esforços per seguir el ritme del grup. Uns quants duen xancletes, d'altres van descalços.

Mentre baixem, el llac Victòria, el segon d'aigua dolça més gran del món, amb una extensió que dobla sobradament la de Catalunya, es mostra esplèndid i suggeridor. Més aviat sembla un mar. El sol, lentament, s'apropa a la línia de l'horitzó. Creuem alguns pastors que acompanyen els ramats i ens saludem amb un *jambo* (hola), aixecant la mà i somrient.

Enrere queda el poblat, amb la presència de germans maristes, que regenten un centre de secundària, i unes religioses del Verb Encarnat, que dirigeixen l'escola primària i un internat per a nenes de secundària, a més d'un dispensari. L'ONG SED (Solidaritat, Educació i Desenvolupament), vinculada als maristes, ha col·laborat des de fa anys en la construcció d'aquestes infraestructures i promociona ajudes a l'educació. Com a delegat d'aquesta entitat a Catalunya, visito Tanzània i em reuneixo amb les contraparts.

La baixada es converteix en un joc i un ball. M'adono de la nena que queda enrere i li dic que puc dur la seva germaneta als braços. Me la dona, alleujada. La criatura dorm profundament. Comprovo l'esforç que fa cada dia portant la germana d'una banda a l'altra. En un moment que arribem a una cruïlla quasi imperceptible, els nens s'avancen indicant-me el camí per arribar al llac. Aquest llac que he vist des de Mwanza, contemplat una altra posta de sol des d'un munt de roques o des de la terrassa d'un restaurant així com des de Musoma, amb imatges més agrestes i trencadores.

Arribo a un molí petit, amb roques i esbarzers més espessos. Per no caure, ara camino amb compte, portant el tresor de la nena en braços. Allà, en un petit espai, hi ha cinc voluntaris (Gabi, Víctor, Pere, Pat i Xavi), que participen en un camp de treball-missió. Estan meravellats, com jo mateix, per l'espectacle del crepuscle. Veiem un nen del poblat que pesca tilàpies, un peix voraç de carn molt gustosa. Després de deixar la roca i, a través de l'aigua, s'apropa a la riba, tremolant de fred. Expressa el goig de no anar-se'n amb les mans buides. Ara, el sol es converteix en un cercle perfecte de foc. La nena, aliena a l'espectacle, això a part quotidià, dorm entre els meus braços, immersa en la confiança bàsica de la vida. La llum crepuscular reverbera a les aigües creant un deixant luminós. Algun núvol lleuger es converteix en un tul que tapa pudorosament una part del sol. L'últim recorregut és ràpid i permet de veure la velocitat de rotació de la terra. El sol es difumina desfent-se en colors que pinten el llenç de l'horitzó. Finalment, s'amaga per preparar dotze hores més tard un nou matí.

La vida, la natura, la bellesa són al meu abast sense cap sofisticació. M'atanso a les fonts de l'essència i del sentit, que això sí que omple el cor. Tornem empaitats per les ombres incipients que submergiran el poblat en la foscor de la nit.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Made in China...

El que em toca, en aquesta columna de *Catalunya Cristiana*, és estar sempre abocada a la «finestra de la vida». I, és clar, només m'hi puc abocar des d'on sóc. Ara mateix, en un poblet del Vallès amb una colla de germanes de vuitanta anys cap amunt. Unes originals «colònies» d'estiu, però no per a la mainada, sinó per a la tardor de la vida. Una bona experiència en la qual, de moment, participo com a animadora i, suposo que d'aquí a no gaire temps, ho faré des de l'altra vessant, de «jubilada jubilosa», necessitada de la mateixa ajuda que, fins ara, puc encara donar.

Ha coincidit durant aquests dies la cerimònia inicial de les Olimpíades a la Xina. Haig de confessar que no vaig voler veure-la per la tele i també diré que em va costar, perquè no dubtava pas de la gran capacitat dels nous amfitrions de les olimpíades a l'hora de construir infraestructures espectaculars i descomunals, fetes perquè hom quedi bocabadat davant de la seva sensibilitat artística i la seva capacitat de moure —gairebé militarment— milers de persones amb una precisió increïble. I és que, malgrat no voler veure la retransmissió directa de la inauguració, hi ha algunes imatges que continuarem veient durant molts telenotícies.

Una meravella, sens dubte, com ho és també el desenvolupament econòmic increïble d'aquesta potència que arribarà a ser segurament la primera del món.... Però, a quin preu? Ens farà oblidar tanta parafernàlia la violació dels drets humans d'un país que no tolera la llibertat d'expressió ni altres llibertats sotmeses a un autoritarisme i una burocràcia ofegant?

Algú ha recordat unes altres Olimpíades en

un moment històric molt difícil: el 1936, les celebrades a l'Alemanya del tercer Reich. I també —salvant les distàncies— diuen que van ser una demostració del tipus d'home que volien. Amb la perspectiva que donen els anys, podem saber com va acabar aquella nova civilització que mira més l'esplendor de l'Estat que la dignitat de cadascun dels homes i dones que la formen. Sí, qualsevol forma d'autoritarisme crearà grans potències, però farà patir moltes persones. En aquest cas, malgrat que s'hagi eliminat gran part de la fam del país.

Això no treu que els Jocs en si mateixos i el goig dels esportistes, i la finalitat altruista amb què van néixer a Grècia les Olimpíades, em facin gaudir com a tothom.

Bé, me n'he anat molt lluny, quan aquí, al meu voltant, tenim una bona tasca, sense cerimònies, ni parafernàlia. I unes Olimpíades que Déu n'hi do!

Aquí —fent referència a l'Any de Sant Pau que estem celebrant— podem córrer una altra cursa: «No sabeu que a l'estadi tots els corredors es llancen a la cursa, però només un s'emporta el premi? Correu bé per poder-vos-el endur!» (1 Corintis 9,24)

Quan veig caminar amb bastó i dificultats germanes meves que ja no tenen forces per fer-ho sense ajuda, quan em trobo amb aquelles que ja no hi veuen bé o no recorden on van posar les ulleres o demanen quatre o cinc vegades a quina hora són les Vespres, fins i tot amb aquelles que no reconeixen el seu entorn, penso que les seves vides sí que han estat unes bones curses i que ja són ben a prop d'emportar-se el premi. No serà una medalla d'or, d'argent o de bronze, serà una «corona que no es marceix».

Zoom

Eduard Bufrau

Aquest estiu el grup catòlic italià *Sentinelles del Matí* ha dut a la pràctica una nova iniciativa per atraure més estiuejants a missa. Es tracta d'una església inflable que ja ha recorregut diverses platges d'Itàlia per facilitar que els turistes puguin anar a missa o a les pregàries sense moure's de la sorra. Aquesta novetat tan curiosa sembla que té força èxit i rep el suport de molts municipis, que ja han demanat la presència d'aquesta església inflable a les seves platges.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

alkilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

■ Déu no marxa de vacances

Hi ha molts ciutadans que aquest any no podran gaudir de vacances, però els que tinguem aquesta oportunitat recordem que el descans no consisteix simplement a canviar de tasca. Aquest temps de descans, que per a molts serveix per estrènyer llaços familiars i d'amistat, és propici per visitar altres llocs i per al coneixement fecund de realitats menys conegudes. Moltes vegades hem experimentat que conèixer, trobar i compartir la nostra vida en aquest context vacacional ens permet després recuperar el camí de la quotidianitat amb més força i amb un esperit renovat.

Necessitem l'oxigenació del cos i de l'ànima, i l'estiu, en mig de la seva aparent ociositat, es converteix en un temps preciós per viure la condició de cristià allà on ens trobem: en família, jugant, pregant, celebrant l'eucaristia... Déu no marxa de vacances.

És una llàstima que no tots enten- guin això o al menys, que no ho apli- quin.

JOSEFINA GALÁN
Málaga

■ Nou temple a Badalona

S'ha edificat un nou temple a Badalona i els cristians ens hem de congratular d'aquestesdeveniment. Es tracta de l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís, de Bufalà. Han deixat l'església antiga per passar a ocupar un temple gran i luminós en paraules del seu rector. M'han agradat sobretot la façana principal i els laterals amb unes creus i un vitralls destacables. El temple està molt ben dissenyat amb formes modernes i funcionals. També cal remarcar les quatre campanes per invitar els fidels als actes litúrgics, proporcionant un so agradable que es va propagant per aquest barri, que en els últims temps ha anant prenent cos formant un conjunt harmoniós a la part alta de Badalona.

Falten detalls a l'interior de l'església, que en els propers mesos quedaran

enllestits, donant el caliu necessari per configurar una veritable casa de Déu, de Sant Francesc i de la Mare de Déu.

Crec que és una nova església aco- llidora i és interessant que es constru- eixin temples amb aire modern sense desvirtuar les construccions antigues d'indubtable valor arquitectònic. Els arquitectes de la nova església badalo- nina han fet una bona feina. Un bon equip al qual desitjo nous èxits.

JOAQUIM RENOM BLANCH
Badalona

■ El rosari de la Creu del Tort

Manresa acaba de celebrar la festa de sant Ignasi de Loiola. Els principals actes foren a la cova del Sant com no podia ser d'altra manera. Altres, tant cívics com religiosos, van tenir lloc al carrer de Sobrerroca i voltants de la plaça major on, malgrat el pas dels anys, encara s'hi conserva la petjada d'Ignasi de Loiola, conegut pels man- resans com «l'home del sac».

Cal remarcar el popular i tradicional rosari de la Creu del Tort, amb la mun- tanya de Montserrat al fons, on s'age- nollà més d'una vegada el sant. Aquest rosari és organitzat pels veïns del barri en el calorós vespre manresà del 31 de juliol, festa del sant.

Els veïns surten al carrer, asseguts en cadires. Enguany un veí molt gran va dirigir el rosari. Molts dels veïns són gent nascuda a la barriada i que així ho van veure fer als seus pares i avis.

Acabat el rosari, començà una sèrie de parenostres pels difunts del barri i intencions particulars, tot alternant amb cants adients a la festivitat, cantats amb més devoció que afinament.

Entre la cinquantena de persones hi havia uns homes que pel seu color eren d'una altra ètnia, però sens dubte catò- lics. A cada dena del rosari movien els llavis com tots. Si allà on hi ha dues persones reunides hi ha el Senyor, allà hi devia ser, juntament amb sant Ignasi,

que devia somriure en veure el record que d'ell tenen els manresans. Se li va demanar la seva ajuda. Que ens ajudi a tots, als d'aquí i als que han vingut des de lluny.

Algú comentà una absència: no hi havia cap jesuïta, tot i que el rés d'aquest rosari constava al programa de la festa religiosa. La residència, l'església i la casa d'exercicis no són a gaire distàn- cia del veïnat.

LLUÍS SOLDEVILA i MOMINÓ
Manresa

■ Els avis, un gran do de Déu

Amb motiu de la festa de Sant Joaquim i Santa Anna, avis de Jesús i pares de Maria, l'arquebisbe de Burgos, Mons. Francisco Hellín, va escriure un llarg article que titulava *Els avis, un gran do de Déu*.

A l'interior de l'article, entre altres aspectes, afirmava el següent: «Els ancians presten amb freqüència ser- veis impagables als seus fills i néts, cuidant els nens, portant-los a l'escola, donant-los el menjar, educant-los en les virtuts humanes i cristianes, etc.» A mida que ho anava llegint pensava en el meu avi, en tot allò que li dec; encara avui en dia, moltes referències al llarg de la vida són a l'avi. Aquells que llegeixen els meus arti- cles són testimonis de l'afecte que li tinc i de com aplico sovint els seus savis consells.

Els avis poden ser avui els princi- pals transmissors als néts, no només de les virtuts com diu Mons. Francisco, sinó de la fe. Fa uns dies, un avi octo- genari em comentava les converses que tenia, de tu a tu, amb un nét de vint anys i escaig que, sabedor de la dispo- nibilitat i coherència de vida de l'avi, li preguntava sobre els aspectes vitals de la seva existència.

Crec, sens dubte, que l'afecte, l'amor i la reverència envers els nos- tres avis no és només un deure de justícia, sinó una garantia d'humani- tat.

DOMINGO MARTÍNEZ MADRID
Baños de Valdearados (Burgos)

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Sentiments negatius

—Em sento abatut i angoixat pels pensaments negatius del que m'ha passat al llarg de la meva vida. Vaig viure una infància molt dolenta i mai em vaig sentir estimat ni recolzat pels meus pares. Estic massa pendent de l'aprovació dels altres. Assisteixo a missa amb la meva esposa i fills, però sento que em falta trobar la forma de sentir-me en perfecta harmonia amb Déu per sentir-me segur. Creu que es poden canviar aquests sentiments tan negatius: baixa autoestima, inseguretat...? Prego a Déu perquè es produixin canvis i per la meva ansietat però mai arriben els canvis i sembla que el món s'enfonsa. He d'anar al psicòleg?

—Ajuda't i Déu t'ajudarà, diu un refrany. S'ha de canviar de *chip*, d'ac- titud. Enfonsar-se en pensaments ne- gatiu de manera contínua no fa sinó intoxicar la nostra vida. Com diu la Bíblia, suscita pensaments que gene- rin esperança. Hi ha tantes coses bo- nes a la vida per gaudir i agrair! Co- mençant per la vida mateixa que el Senyor li ha conservat fins ara i tot el mal que ha superat. El passat, passat està i cal enterrar els morts. Per això som lliures. Em diu que té esposa i fills. ¿No li sembla que això és summa- ment preciós com per valorar-ho i donar gràcies a Déu? Moltes persones no són felices perquè estan massa pendents del que no tenen o de les coses negatives, i distreuen la seva atenció de tantes gràcies que tenen i de les que no se'n donen compte. Comenci per creure fermament que Déu l'estima entranyablement i que vol que la seva vida sigui feliç i positi- va. Pregui confiadament Déu i dema- ni-li que guareixi les seves ferides. I veurà com les coses canvien de color. I per suposat, deixi d'estar pendent de l'aprovació dels altres. Actui se- gons la seva consciència i procuri fer- ho de la millor manera possible. Això és el que importa.

Ha d'anar al psicòleg? Vostè ma- teix ho ha de veure. Jo crec que pot afrontar la situació i superar-la positi- vament. No es canvia el llast d'anys en poc temps. S'ha de tenir paciència i de vegades l'ajuda d'un bon psicòleg pot ser determinant. En qualsevol cas, si decidís anar a un psicòleg, procuri que aquest professional sigui també creient o tingui una sintonia positiva amb l'actitud de fe.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

■ Comportaments no racionals del món modern

Cada vegada s'estén més el costum d'acudir a vi- dents, endevinaires, màgia, auguris, ocultisme i horòs- cops. Si bé aquestes coses, segons la Bíblia, són abomi- nables a Déu, hem de reconèixer que, fins i tot, les persones creients, a vegades ens servim de la religió d'una manera supersticiosa.

A més de talismans amb poders màgics i pedretes amb meteorits de virtuts extraterrestres, cada dia al mercat hi ha més objectes amb virtuts prodigioses. Generadors d'ones que descarreguen l'estrès, catalitzadors psí- quics, ginys que s'anuncien servint-se de tecnologia electrònica i que correspon al món de l'engany i la superxeria. Com deia Chesterton, «els homes quan deixen de creure en Déu, no es pot pas dir que no

creguin res sinó que s'ho creuen tot.»

Segons els sociòlegs, els comportaments irracionals envaeixen la civilització occidental. Justament ara que la ciència controla el camp nuclear i sap manipular la naturalesa, és quan hi ha més persones primitives. Fins i tot en medicina s'està tornant a comportaments irracio- nals. Un company meu, col·lega de professió, amb dues carreres, ara que està jubilat, per tal de guarir-se de les hemorroides, cada any es fa portar un manat de cebes d'un poblet d'Extremadura. Assegura que dormint amb una ceba d'aquestes sota el llit, és com posar oli en un llum. Poc o molt, tots som supersticiosos. Avui hi ha programacions de ràdio on, per telèfon, es pot consultar una coneguda bruixa que et prediu el futur examinant l'astrologia.

Mn. PERE CAMPÀS BONAY
Vic

CALENDARI DE
LA SETMANALectures de la missa,
santoral i
altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

AGOST

24. Diumenge

XXI de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 22,19-23 / Salm 137 / Romans 11,33-36 / Mateu 16,13-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bartomeu; Santes, Emília de Vialar, rel. i fund.; Àurea, vg. i mr.

Festa Major: a Albinyana, Algerri, Alió, Alpícat, l'Arboç, l'Argentera, Balenyà, Batea, Bellaguarda, Bellmunt d'Urgell, Cabanabona, Campllong, Cantallops, Castellterçol, el Catllar, Casserres, Cervià de Ter, l'Esplugu Calba, Estaràs, Fonollosa, Freginals, Gelida, Igualada, el Masroig, Massalcoreig, Mieres, Montferri, Montseny, Passanant, Prat de Comte, Puigverd de Lleida, Pujalt, Riba-roja d'Ebre, Roda de Barà, Sant Bartomeu del Grau, Santa Maria d'Oló, Sidamon, Sitges, Tordera, Torroella de Montgrí, la Vall d'en Bas, Vallbona d'Anoia, Vallclara i Vilobí del Penedès.

25. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: 2 Tessalonicencs 1,1-5,11b-12 / Salm 95 / Mateu 23,13-22. Si es vol: *Sant Lluís de França* (MLI), *Blanc*. Lleida i Urgell: *Sant Josep de Calassanç* (MO / altres diòcesis, MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Genís, mr.; Santes, Patrícia.

Festa Major: a l'Ametlla del Vallès, Navàs, Orís, Ripollet, Sant Agustí de Lluçanès, Taradell, Vilanova del Vallès i Vilassar de Dalt.

26. Dimarts

Santa Teresa de Jesús Jornet (MO), *Blanc*. Lectures: 2 Tessalonicencs 2,1-3a.14-17 / Salm 95 / Mateu 23,23-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cesari d'Arles, b.; Zeferí, p. i mr.; Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev.

27. Dimecres

Santa Mònica (MO), *Blanc*. Lectures: 2 Tessalonicencs 3,6-10.16-18 / Salm 127 / Mateu 23,27-32

28. Dijous

Sant Agustí (MO), *Blanc*. Lectures: 1 Corintis 1,1-9 / Salm 144 / Mateu 24,42-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Julià, mr.; Hermes, mr.

Festa Major: a Alfara de Carles, Granollers, Saldes, Santa Oliva i Vilanova d'Escornalbou.

29. Divendres

El Martiri de Sant Joan Baptista (MO), *Vermell*. Lectures: 1 Corintis 1,17-25 / Salm 32 / Marc 6,17-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adelf, b.; Santes, Sabina, mr.

Festa Major: a El Palau d'Anglesola, Palau-saverdera, Pineda de Mar, el Poal i Sant Hilari Sacalm.

30. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 1,26-31 / Salm 32 / Mateu 25,14-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fèlix, prev. i mr.; Fiacre, erm.; Santes, beata Joana Jugan, rel. i fund.

Festa Major: a Miralcamp, Palau de Plegamans, Rodonyà i Vilafranca del Penedès.

Lectures bíbliques

Diumenge XXI de
durant l'any

Lectura primera

Is 22,19-23

El Senyor és excels, però es mira els humils,
mentre que els altius, els esguarda de lluny.
El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor. **R.**

*Li posaré a l'espatlla
la clau del palau de David*

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert ningú no tancarà, i quan haurà tancat ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare».

Salm responsorial

137

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor,
us vull cantar a la presència des àngels.
Em prosterno davant del santuari.

R. El vostre amor perdura sempre.

Acabeu la vostra obra, Senyor.

Enalteixo el vostre nom,
perquè estimeu i sou fidel.
Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meva ànima. **R.**

Lectura segona

Rm 11,33-36

*Tot ve d'ell, passa per ell
i s'encamina cap a ell*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'Ell, passa per Ell i s'encamina cap a Ell. Glòria a Ell per sempre, amén.

Al·leluia

Mt 16,18

*Tu ets Pere.
Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva
Església i les portes del reialme de la mort no li
podran resistir.*

Evangeli

Mt 16,13-20

*Tu ets Pere. Et donaré les claus del Regne
del cel*

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, ¿qui dieu que sóc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu». Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.» Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

Reflexions preparant el Congrés de Litúrgia

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El Congrés Internacional de Litúrgia

Els dies 4 i 5 del proper mes de setembre es reunirà a Barcelona un congrés internacional de litúrgia. L'ocasió és la celebració dels 50 anys de l'existència del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona; s'hi associen la Facultat de Teologia de Catalunya i l'Associació espanyola de professors de litúrgia. La Facultat de Teologia de Catalunya, que enguany festeja el 40è aniversari, ha celebrat durant el curs quatre congressos i simposis més: sobre teologia i ciències humanes, sobre la Paraula de Déu, sobre la parròquia, i recentment, en el mes de juny, un simposi sobre la recerca del Jesús històric. El Congrés de Litúrgia complementa i completa el ventall de temes fonamentals de la teologia i la pastoral de l'Església.

El tema elegit per al Congrés de Litúrgia és l'anàlisi del «Segle de la Litúrgia». Un títol més aviat periodístic, però que evoca una realitat: el segle XX ha estat sens dubte un temps fort de la vida litúrgica de l'Església, amb una culminació clara en el Concili Vaticà II. Persones

tan competents com el cardenal Danneels, arquebisbe de Malines-Brusselles, i l'arquebisbe Piero Marini, conegut mestre de cerimònies del papa Joan Pau II, entre altres, seran a Barcelona per aportar la seva reflexió sobre el tema. Cal preveure que el Congrés suscitarà interès entre els clergues i els laics, i serà una aportació positiva en el camí d'aquell aprofundiment i vitalitat espiritual i pastoral que augurava Joan Pau II.

Unes confusions que perduren

En el títol d'aquest article consta el terme «reflexions», i això és el que pot ésser oportú de fer tot preparant aquest congrés. Primer de tot, per constatar, i si fos possible, aclarir, una confusió que perdura més o menys intensament a través d'aquests anys postconciliars. Em refereixo al concepte de «tradició». El cardenal Congar va escriure, fa anys, dos volums sobre *La Tradició i les tradicions*, per distingir allò que té l'Església com a patrimoni dels orígens d'allò altre que està determinat per una circumstància històrica cultural. El Concili Vaticà II

va distingir encara, en aquest segon grup, entre allò que val la pena conservar i allò que està tan vinculat a un temps determinat que ha envellit amb el temps mateix. Per això va proposar una reforma en la qual es conservés allò més vàlid de la tradició litúrgica, i es revisés allò que no ho era; tot plegat, però, sense afectar gens el llegat fonamental de la Tradició original constitutiva, i per reforçar-lo encara.

Aquestes distincions ens avisen sobre la prudència que cal tenir quan es parla de mantenir les tradicions en matèria litúrgica, i evitar de posar-ho tot en el mateix sac. En l'eucaristia, per exemple, no es pot posar el mateix èmfasi en la necessària reverència amb que cal rebre el Cos de Crist —saber i pensar qui es va rebre, deia el catecisme de Pius X—, que en la conveniència o no de rebre'l agenollat o dret, a les mans o a la boca directament, i menys encara que en la forma dels ornaments que porti el celebrant o en l'estil dels sobrepeüllos dels cerimoniers... L'adjectiu de «tradicional» no es pot aplicar unívocament a realitats tan diverses, i seria, per exemple, ben erroni considerar «tradicional»

celebrar la missa davant del Santíssim Sagrament exposat, pel fet que ha estat durant segles una pràctica admesa.

La confusió en el sentit de la tradició ha estat un dels camps de batalla postconciliars, que ha portat en alguns casos —Lefebvre— a quelcom més que a una confusió verbal. És una advertència que convé no oblidar.

També hi ha una certa confusió en distingir el que diu la rúbrica del que és una forma particular d'interpretar-la. D'aquí sorgeixen el que podríem considerar «modes» en la celebració, sobretot en el que es refereix als llocs i a l'ornamentació de l'Església. Normalment no es tracta de coses gaire importants, però precisament per això no cal defensar aferrissadament una moda, com si fos la única interpretació possible de la rúbrica. Qüestions com el nombre dels candelers sobre l'altar, o a prop d'ell, o de la col·locació més adient de la creu amb la imatge de Crist crucificat, per exemple, han d'ésser tractades amb fidelitat a les rúbriques (vegeu Ordenament general, n. 117 i 307-308), sense sentir-se obligats a seguir un model —una moda— concret d'interpretació.

Per Eduard Brufau

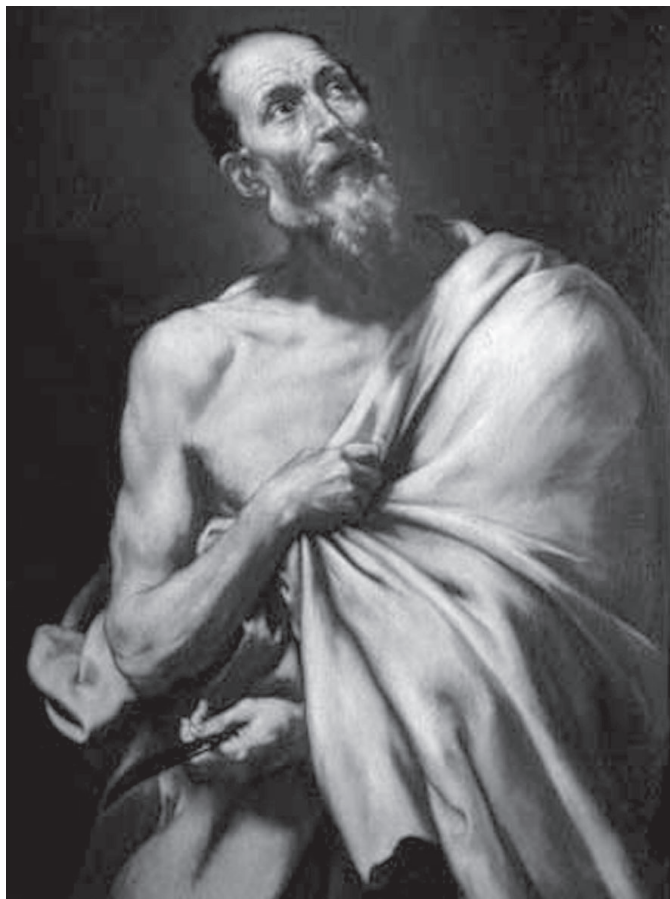
El sant de la setmana

- ☐ **Va viure al segle I dC**
- ☐ **Un dels dotze apòstols de Jesús**
- ☐ **Va evangelitzar Armènia, Etiòpia i l'Índia**
- ☐ **Va morir espellat a Armènia o bé a Síria**

Tot i ser un dels dotze apòstols, de la vida de sant Bartomeu, també conegut com a Natanael, en sabem poca cosa. Sembla que era amic de Felip, a través del qual va conèixer Jesús. De tots els deixebles, però, sembla que Bartomeu va ser un dels que va viatjar més lluny per evangelitzar, concretament fins a l'Índia. A diferència d'altres hagiografies no contrastades, aquest fet, en canvi, sembla que va ser ben real. La prova és que encara avui al sud de l'Índia hi ha unes comunitats cristianes molt antigues de ritu siri.

El nostre sant també va predicar a Etiòpia i a Armènia, països on uns quants anys més tard el cristianisme va tenir una molt bona acollida. Tots dos països no han deixat mai de ser cristians i posseeixen

Sant Bartomeu

unes de les comunitats cristianes més antigues del món. De fet, Armènia va ser el primer estat a declarar el cristianisme com a religió oficial, abans fins i tot que l'Imperi romà.

Sant Bartomeu, però, no va arribar a veure tot això. Durant la seva predicació a Armènia va aconseguir ser escoltat, però no tothom el va rebre amb els braços oberts. Segons la tradició les seves paraules van causar malestar entre les autoritats, que el van fer matar. El martiri va ser especialment cruel, ja que va ser espellat viu i després crucificat. Per aquest motiu és patró, entre d'altres, dels adobers i de tots els treballadors de la pell. Actualment les relíquies de sant Bartomeu es conserven a l'església que du el seu nom a Roma i a la catedral de Canterbury.

La segona part de la nissaga de «Les Cròniques de Nàrnia»

FITXA TÈCNICA

DIRECCIÓ: Andrew Adamson.**PAÍS:** EE.UU.**ANY:** 2008.**DURADA:** 147 min.**GÈNERE:** Fantàstic, aventures.

INTERPRETACIÓ: Ben Barnes (el príncep Caspian), Georgie Henley (Lucy), Skandar Keynes (Edmund), William Moseley (Peter), Anna Popplewell (Susan), Peter Dinklage (Trumpkin), Pierfrancesco Favino (lord Glozele), Sergio Castellito (rei Miraz), Warwick Davis (Nikabrik), Damián Alcázar (lord Sopespian), Vicent Grass (Dr. Cornelius), Alicia Borrachero (reina Prunapris-mia), Shane Rangi (Asterius).

GUIÓ: Andrew Adamson, Christopher Markus i Stephen McFee-ly; basat en el llibre de C. S. Lewis.

PRODUCCIÓ: Mark Johnson, Andrew Adamson i Philip Steuer.

MÚSICA:

Harry Gregson-Williams.

FOTOGRAFIA: Karl Walter Lin-denlaub.

MUNTATGE: Sim Evan-Jones.**DISSENY DE PRODUCCIÓ:**

Roger Ford.

VESTUARI: Isis Mussenden.**ESTRENA ALS EE.UU.:**

16 de maig del 2008.

ESTRENA A ESPANYA:

2 de juliol del 2008.

«El Príncipe Caspian»
proposta al·legòria

Amb el títol *El Príncipe Caspian*, els personatges dels apassionants contes fantàstics de C. S. Lewis han tornat a la gran pantalla en una nova pel·lícula de la sèrie *Les Cròniques de Nàrnia*. En aquesta segona pel·lícula de la nissaga, els germans Pevensie es traslladen, novament, per art de màgia, des d'Anglaterra al món de Nàrnia, on els espera una nova aventura no exempta de perills, que

posarà sobretot a prova la seva fe i el seu valor. Al més pur estil del cinema familiar i de valors, *El Príncipe Caspian* ha esdevingut una opció d'entreteniment molt interessant per aquest estiu. El film de la factoria Disney tornarà a ser protagonista en el mes de novembre perquè serà un dels principals atractius de la V Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona.

Un any després dels increïbles esdeveniments de *El Lleó, la Bruixa i l'Armari*, els reis i reines de Nàrnia tornen a aplegar-se en aquell món remot i meravellós on descobriran que han passat més de 1.300 anys, calculats en temps narnià. Durant la seva absència, l'Edat d'Or de Nàrnia ha acabat, i els Telmarins han conquerit Nàrnia, que ara està dominada pel malvat rei Miraz, que governa sense pietat.

Els quatre nens no trigaran en conèixer un nou i estrany personatge: el jove príncep Caspian, hereu legítim al tron que s'ha vist obligat a amagar-se perquè el seu oncle Miraz trama el seu assassinat per col·locar el seu fill acabat de néixer al tron. Amb l'ajuda del bondadós follet, d'un valent ratolí parlant anomenat Reepicheep, d'un teixó anomenat Trufflehunter i d'un follet, Nikabrik, els Narnians, liderats pels poderosos cavallers Peter i Caspian, s'embarquen en un viatge extraordinari per trobar el lleó Aslan, alliberar Nàrnia del jou tirànic de Miraz i restaurar la màgia i la pau al territori.

El més interessant de la nova pel·lícula de Disney i Walden Media és la popularització de la sèrie de novel·les de C. S. Lewis que, sota el títol de *Cròniques de Nàrnia*, va escriure entre el 1949 i el 1954. Malgrat que alguns aspectes de l'obra original han de ser explicats en el seu context històric i cultural, l'al·legoria de Lewis sobre el regne d'Aslan —el lleó que es presenta com una figura de Jesucrist— ha esdevingut un dels grans clàssics de la literatura infantil.

Reflexió sobre la fe

La nova pel·lícula de la nissaga, també dirigida per Andrew Adamson, es decanta de forma més significativa que en la primera per les opcions

«Nàrnia» aprofundeix en l'univers cristià de C. S. Lewis

«Caspian»: una pel·lícula sobre la fe

visuals de la trilogia que sobre *El senyor dels anells* ha realitzat Peter Jackson (2001-2003). La importància de la construcció de les criatures de Nàrnia i dels telmarins com a animals parlants, faunes, bruixa, nans, centaures, minotaures i altres espècies centra la part expositiva; també les batalles marcades pels efectes digitals, el so envoltant i l'alternança de plans generals sumptuosos amb plans de lluites per part de personatges principals; així com la narració èpica basada en el petit grup que s'enfronta a un exèrcit poderós. La conseqüència d'aquesta opció es que se simplifiquen els personatges i s'eclipsen alguns matisos que són presents a l'original i donen força dramàtica a la història. Aquesta aposta, però, cerca atreure un públic que vol l'espectacularitat i entra a la història des dels elements fantàstics presentats digitalment.

La pel·lícula *El Príncep Caspian* és una clara reflexió sobre la fe que se centra en el personatge de Lucy, la petita dels germans Pevensie, que aconsegueix veure el que els altres no veuen, i que malgrat els seus dubtes, acaba per reconèixer Aslan, el salvador de Nàrnia. En aquesta clau, al llibre es ressalten les diferents posicions davant del misteriós lleó, que van des de la fe ingènua i fidel de Lucy, la recerca sincera i la vacil·lació de Caspian

«Lucy aconsegueix veure el que els altres no veuen, i malgrat els seus dubtes, acaba per reconèixer Aslan, el salvador de Nàrnia»

i la resta dels germans, així com la negació del gnom Nikabrik o la maldat ambiciosa de Miraz, rei usurpador de Nàrnia.

A més, la fe introdueix el sentit de la missió dels personatges, i en la mesura que en ells emergeix la confiança sobre el «més enllà» d'una Nàrnia feliç, llavors es transformen en la direcció de la generositat i el lliurament resistent davant del mal. És interessant ressaltar aquest aspecte educatiu que suposa la comprensió de la vida com a missió i que Lewis ressalta particularment en la seva obra com a opció pedagò-

gica cap als més joves. La figura de Caspian és emblemàtica en aquest sentit i representa un heroi bo que assumeix la seva missió des de la generositat.

Paper central d'Aslan

Certament la pel·lícula simplifica alguns dels itineraris dels personatges i introdueix algunes novetats, com l'atracció de Susan i Caspian, que es posa al servei del públic adolescent. No amaga, però, el paper central d'Aslan i la referència a la resurrecció de la primera pel·lícula que en aquest cas marcarà l'esperança i la fe dels personatges.

La presència recurrent en aquest tipus de cinema de la lluita entre el bé i el mal és un tema molt interessant per a la formació ètica i suposa una ajuda educativa per ensenyar a escollir, en la mesura que es mostren, la complexitat i el poder del mal al costat de les possibilitats de la bondat i la generositat. També cal dir que aquestes possibilitats es troben en aquesta pel·lícula més simplificades perquè, com que es fa un plantejament més esquemàtic, els personatges sembla que es decanten des del principi per un dels bàndols i suprimeixen els processos de la llibertat i la conversió que apareixen al llibre.

Resumint, la pel·lícula és una proposta atractiva, tot i que amb límits, que ens permet apropar-nos als llibres de C. S. Lewis, que en aquest cas són una companyia molt suggerent per a la lectura i l'educació dels més joves. Esperem la darrera pel·lícula de la nissaga que arribarà a pantalla a principis del 2009, en aquest cas no sembla que els beneficis comercials arribin ni de bon tros als de *El Lleó, la Bruixa i l'Armari*, i que es recuperi la força dramàtica, sense menystenir l'atractiu visual amb què han de presentar-se aquestes històries. Hem d'aconsejar els guionistes que es fixin més en la història original que en els ingredients d'èxit segur, perquè aquests també fallen. Probablement la gent continuarà cercant històries amb sentit, una cosa que freqüentment ens manca tant en la literatura com en el cinema.

Peio Sánchez

Director del Departament Cinema
de l'arquebisbat de Barcelona

Fotos: Disney Enterprises, Inc. and Walden Media LLC.

«La figura de Caspian representa l'heroi bo que assumeix la seva missió des de la generositat»

Urgell

diòcesis

Les Carmelites de Sant Josep celebren a la Cerdanya el XIXè Capítol General

■ El bisbe Joan Enric Vives va presidir l'eucaristia votiva de l'Esperit Sant

PRATS DE CERDANYA.— Del 25 de juliol a l'1 d'agost passat les Germanes Carmelites de Sant Josep van celebrar a la residència de la Immaculada, de Prats de Cerdanya, el seu XIXè Capítol General. La M. Gabriela-Gaudencia ha estat reelegida superiora general per sis anys més. El Capítol va comptar amb la presència de 32 germanes capitulars procedents d'Espanya, Itàlia, Mèxic i Colòmbia.

El bisbe Joan Enric Vives es va fer present en el Capítol General.

El nou consell general de la congregació.

Després de vuit intensos dies d'exercicis espirituals dirigits pel P. Àngel Briñas, *o.c.d.*, la congregació de les Germanes Carmelites de Sant Josep va celebrar a finals juliol a la Cerdanya el seu XIXè Capítol General. Juntament amb la reelecció de la M. Gabriela-Gaudencia Serna com a superiora general s'ha escollit també la resta del consell general: la M. Laureana Pascual ha estat nomenada vicària general, i la M. Ascensión Ortega, la M. Francisca Ubierna i la M. Susana García han estat elegides conselleres. D'altra banda, també han estat nomenades la M. María Merced Estrada, com a secretària general, i la M. Emilia Úbeda, com a ecònoma general.

La missa d'obertura del Capítol, celebrada el 25 de juliol, va ser presidida pel P. Agustí Borrell, provincial del Carmelites Descalços de Catalunya. La celebració del Capítol General de les Carmelites de Sant Josep va comptar també amb la presència destacada del bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives. El prelat va presidir el 26 de juliol l'eucaristia votiva de l'Esperit Sant amb què es va iniciar aquesta trobada tant significativa per a la vida de la congregació. El Capítol General ha afrontat el repte principal de valorar i revitalitzar les accions pastorals de la congregació: l'atenció als més pobres i marginats, l'educació dels joves, l'atenció a la gent gran i malalts en diverses residències d'avis i clíniques...

Il·lusió i generositat

Mons. Joan Enric Vives es va adreçar a les religioses amb senzillesa i entusiasme, tot convidant la congregació a esdevenir una institució «profètica»: «Heu de ser mans, cor i tendresa per als més neces-

sitats. Poseu il·lusió i generositat en tot allò que feu, sigui el que sigui, i renoveu cada dia el vostre primer «sí», el «sí» que vau donar decididament a Jesús. Que aquest lliurament neixi sempre d'un cor contemplatiu i generós.» El bisbe d'Urgell va acabar la seva exhortació amb una nova i provocadora crida: «Somieu, però també heu de ser realistes. Sigueu servidores dels servidors, feu-vos petites i receptives als dons de Déu vivint en obsequi de

Jesucrist com si fóssiu un regal de Déu.»

La Congregació de Germanes Carmelites de Sant Josep va ser fundada l'any 1900 a Barcelona per la venerable Rosa Ojeda Creus sota el guiatge i orientació espiritual del Dr. Josep Morgades, bisbe de Barcelona. Després de múltiples dificultats es formen les primeres comunitats: al Masnou, servint gent gran a la Casa Benèfica; a Barcelona, a la Casa Bressol, amb atenció a infants i assistència a ma-

lalts; i al barri d'Horta, on s'establirà la Casa Mare, dedicada a l'atenció i assistència a malalts.

L'aprovació formal de la Congregació com a institució diocesana va arribar l'any 1923, mentre que el 1977 esdevé associació de dret pontifici. Una altra fita important és el reconeixement l'any 1998 de les virtuts heroiques de la Mare fundadora, Rosa Ojeda.

David Codina

M. GABRIELA-GAUDENCIA SERNA, SUPERIORA GENERAL

«Visc la reelecció amb serenor i confiança»

—Quin balanç fa del Capítol General?

—Ha estat una experiència de comunió, on s'ha manifestat l'abundància i bellesa dels dons del Senyor. Hem viscut una experiència intensa «d'unitat en la diversitat»: diversos rostres, edats, cultures, criteris, formació..., però un mateix esperit i carisma religiós.

—Quina és la tasca i els objectius de la congregació?

—La tasca més important de tota institució d'Església i, per tant, l'objectiu prioritari, és la santificació dels seus membres. Pel que fa al treball apostòlic, en el nostre cas, tenim una gran riquesa i diversitat, com ara l'atenció sanitària-geriàtrica, l'educació infantil i juvenil i des de fa pocs anys, la col·laboració en l'evangelització missionera.

—Com viuen avui aquesta tasca?

—Amb il·lusió i esperança, encara que la realitat se'ns presenta difícil. Hem parlat durant el Capítol de revitalització i nou impuls en la nostra tasca evangelitzadora, mitjançant el document capitular que com a instrument de treball, ens ha fet de fil conductor: *Llàntria és la teva Paraula, llum pels meus passos*.

—Com van arribar a Cerdanya les Carmelites de Sant Josep?

—Els nostres superiors majors tenien molta amistat amb Lluís Barba i Casanovas, amb l'arquitecte Lluís Bonet i Gari,

el seu fill Jordi Bonet i Armengol, els senyors Rivera i altres industrials, que ja ens havien fet altres obres. Amb visió de futur, van convidar les nostres germanes que compresin una parcel·la perquè hi havia un gran projecte d'urbanització i així ho van fer. El 10 de juliol del 1966 es va inaugurar la casa.

—Quina és la principal activitat del convent de Tartera?

—La principal activitat és com a casa d'espiritualitat. Cada any, durant els mesos de juliol i d'agost, totes les germanes de l'Institut hi passem uns dies de descans i fem exercicis espirituals. També hi ha altres institucions que ens la demanen per aquest mateix fi. A més, atenem totes les persones o grups que desitgen tenir uns dies de descans familiar, reflexió i gaudir de la natura. Aquí tot el que ens envolta és meravellós i per tant és un lloc privilegiat per gaudir de pau i serenor.

—Com viu personalment la seva reelecció com a superiora general?

—Amb serenor i confiança.

—Quins objectius s'ha marcat?

—Viure el moment present, acceptant amb fe i esperança la gran riquesa que descobreixo en les meves germanes, que ja siguin joves o grans continuen donant resposta encoratjada, ferma i generosa al seguiment de Jesucrist.

Girona

La diòcesi dels tres bisbes

■ El bisbe electe ja ha iniciat els seus contactes i Mons. Carles Soler ha anunciat que residirà a Banyoles

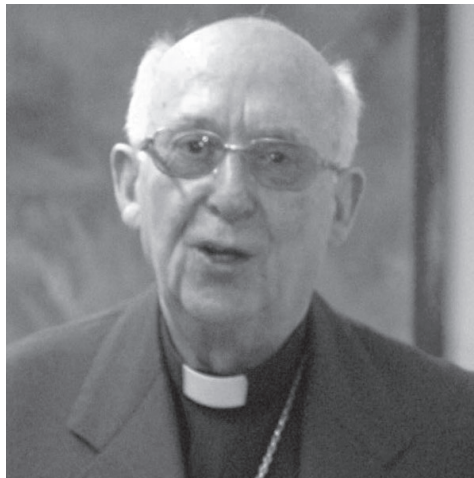
GIRONA.— El bisbe electe de Girona, Francesc Pardo, ja ha iniciat els seus contactes, mentre que el bisbe Carles Soler, actual administrador apostòlic, ha anunciat que residirà a Banyoles. El bisbe emèrit, Jaume Camprodon, viu amb les Germanetes dels Pobres de Girona.

La diòcesi de Girona l'administrarà fins al proper 19 d'octubre el que era el seu bisbe titular, Mons. Carles Soler, que ha anunciat oficialment que restarà entre nosaltres, concretament a la residència per a preveres jubilats de Banyoles, que precisament durant el seu pontificat s'ha millorat i adequat. «Ja m'he posat a disposició d'aquell arxiprestat i del nou bisbe», va manifestar. La seva vitalitat i ànim permeten esperar nous serveis de qui serà segon bisbe emèrit de Girona.

Precisament algunes de les seves declaracions als mitjans de comunicació aquests darrers dies han estat prou comentades, com ara les referides al pagament per visitar la catedral i a la possibilitat d'aplicar aquesta mesura a l'església de Sant Feliu —donada la gran presència de visitants i la necessitat d'establir serveis de vigilància i neteja adients, tot afirmant que són despeses que els fidels no han d'assumir—. Des de l'Ajuntament s'assenyala que és una decisió que correspon a la propietat, però que es podria establir un acord per facilitar aquestes visites.

Les activitats episcopals i la seva agenda es mantenen, alhora que té contacte directe i regular amb el seu successor.

El bisbe electe ha establert un progra-

Jaume Camprodon, Carles Soler i Francesc Pardo.

ma de treball i de visites regulars molt discretes. Contactes amb els diferents serveis del bisbat i també amb els centres més representatius, com ara el Seminari i l'Institut Superior de Ciències Religioses, el Casal Bisbe Cartañà, les delegacions diocesanes: Ensenyament, Mitjans de Comunicació, Tribunal Eclesiàstic, Economia, Patrimoni, Pastoral amb Joves, Vicaria episcopal per a la promoció i coordinació de l'Apostolat dels Laics, Pastoral Social, etc., sense oblidar les parròquies, que, evidentment, coneixerà més directament tan bon punt s'incorpori a la diòcesi.

Diferents mitjans de comunicació del Vallès i també *Catalunya Cristiana* han entrevistat el bisbe electe Francesc Pardo. De moment, reserva els seus contactes amb els mitjans de la diòcesi fins que hagi assumit la plena responsabilitat del seu nou servei.

En algunes parròquies s'ha acollit amb satisfacció el fet que tingui arrels al terri-

tori. La de Mieres, al cor de la Garrotxa, on va néixer i va ser batejada la mare del nou bisbe, l'espera amb especial sentiment. També les terres empordaneses tenen referents familiars del bisbe Francesc Pardo.

Cal assenyalar que fa trenta-cinc anys que no s'ha ordenat cap bisbe a la diòcesi. El darrer va ser precisament l'actual bisbe emèrit, Mons. Jaume Camprodon i Rovira, el 21 d'octubre del 1973.

Un bisbe amb les Germanetes dels Pobres

Precisament el bisbe Jaume Camprodon torna a residir des de fa uns mesos entre els diocesans de Girona. Concretament, ocupa una cambra a la residència que les Germanetes dels Pobres tenen a la ciutat. L'acompanya el seu fidel secretari, Mn. Josep Padrós i Claris.

Aquesta residència, situada al cèntric

carrer de Barcelona, es va començar a reedificar en el decurs del seu mandat a la diòcesi i s'ha culminat durant el pontificat de Mons. Carles Soler.

El bisbe Jaume Camprodon porta una vida de gran normalitat. Participa en les litúrgies més celebrades a la diòcesi i serveix la pastoral de la residència. Fa unes setmanes va participar en qualitat de pelegrí en l'anada a Lourdes amb l'Hospitalitat diocesana. Pel que fa a la resta, viu com qualsevol altre resident i ha demanat expressament de no rebre cap tracte diferenciari. El primer dia de presència entre nosaltres del bisbe electe, Mons. Jaume Camprodon també hi era present.

La diòcesi dels tres bisbes es disposa a acomiadar formalment, el proper 5 d'octubre, l'actual administrador apostòlic i a acollir el nou pastor, el diumenge 19 del mateix mes, festa del Bon Pastor, tot un símbol.

Víctor Gay

TARRAGONA

Reus acollirà el Congrés de Germandats, Congregacions i Confraries

REUS.— La ciutat de Reus serà la seu del IV Congrés Català de Germandats, Congregacions i Confraries de Setmana Santa, que se celebrarà els dies 13, 14 i 15 de febrer del 2009, organitzat per l'Agrupació de Confraries i Associacions de Setmana Santa de la capital del Baix Camp.

Des de l'organització es vol destacar la il·lusió en la confecció de la programació de tots els actes que es desenvoluparan durant els tres dies esmentats, en què es combinaran activitats religioses, culturals i d'oci, i es donarà especial relleu a la contemplació del patrimoni artístic i religiós que conforma la Setmana Santa reusenca. Cal ressaltar que Reus té un gran bagatge en relació amb la Setmana Santa: hi ha entitats de les quals es té coneixement des del 1555. Per tant, gaudeix d'unes associacions deganes dintre de la Setmana Santa, i també són tot un referent les talles que conformen els seus misteris, veritables emblemes de bellesa i pes escultòric: un conjunt escultòric barroc datat del segle XVII; un pas, les figures del qual estan datades del 1653; misteris confeccionats fora de Reus; i obres de prestigiosos escultors com Joan Rebull, Modest Gené o Ramon Ferran entre d'altres. (J.B.)

ESTIC CONTENTA! HE ELEGIT TENIR EL FILL!

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

A PRO VIDA m'han ajudat a pujar-lo

FUNDACIÓ PRO VIDA DE CATALUNYA
BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 932 047 111
08034 BARCELONA

Tortosa

Ha mort Mn. Juan Francisco Amela

■ Durant 24 anys va ser rector de Sant Bartomeu de Benicarló

A la memòria de Mn. Amela

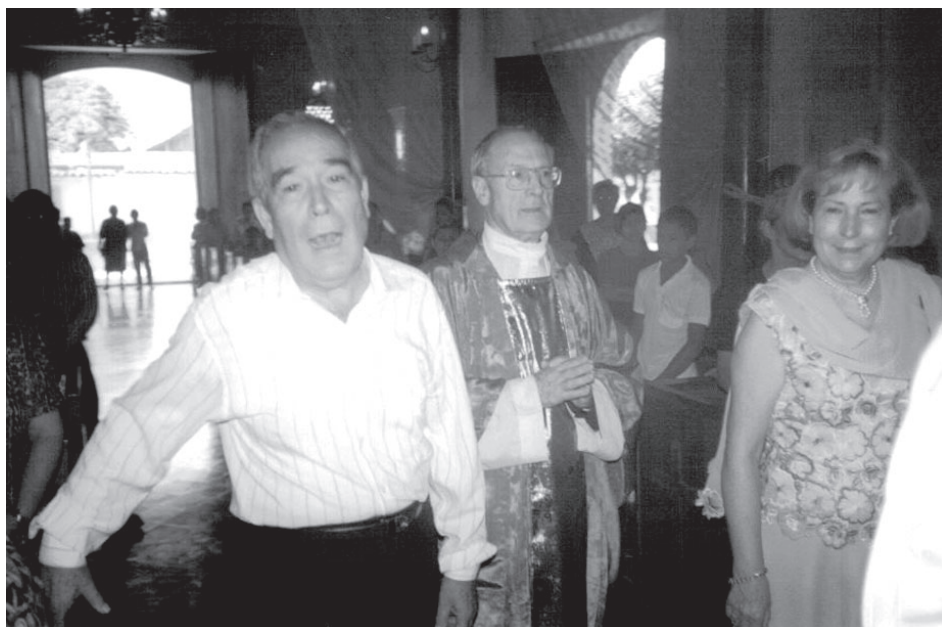
Un bon grapat de feligresos i sacerdots van acomiadar Mn. Juan Francisco Amela Capdevila, i van celebrar amb pau al cor la seva arribada a la casa del Pare.

Han estat 87 anys de vida i de fidelitat al Senyor. Com a trets definitoris de la seva personalitat, a més de tota una vida d'entrega i de servei al Poble de Déu a les diferents parròquies, remarcuem primerament que va ser un home enamorat del seu poble natal, Cabanes, a la província de Castelló. Allí va iniciar la seva peregrinació en la fe, l'abril del 1921; l'amor a la Mare de Déu de les Santes, patrona del seu poble, el va acompanyar sempre; tots els anys, mentre va poder, anava a la festa de la seva ermita per venerar la seva patrona i presentar-li els projectes pastorals que duia al cor.

Com a rector, en la seva acció pastoral va pesar molt la vida diària de la parròquia. Si volem destacar la Pastoral Familiar com a objectiu prioritari, va ser uns dels pioners i impulsors dels Equips de la Mare de Déu, assistint, acompanyant i guiant un bon nombre de matrimonis en la seva vida de parella i com a pares. És una tasca callada i sovint anònima, però imprescindible, perquè la família és la llar, el niu, on aprenem a ser fills de Déu i germans uns dels altres.

62 anys de sacerdot..., és diu prompte! Ha valgut la pena? Mn. Amela ens diria que sí; però ara això ho han de dir els benicarlandos, els feligresos de la parròquia de Sant Bartomeu principalment, amb la seva vida. Que la vida cristiana i comunitària dels benicarlandos sigui la millor resposta a aquesta pregunta.

Mn. Ricardo Figols

Mn. Amela va treballar molt a favor de la Pastoral Familiar.

BENICARLÓ.— El diumenge 13 de juliol a les 13.45 h Mn. Juan-Francisco Amela Capdevila lliurava la seva ànima al Senyor. Havia nascut a Cabanes (Castelló) —llavors bisbat de Tortosa— el 28 d'abril del 1921. Acabats els estudis eclesiàstics al Seminari de Tortosa, va ser ordenat prevere pel bisbe Manuel Moll i Salord a la catedral de Tortosa el 29 de juny del 1946.

Va estrenar el ministeri sacerdotal com a vicari de la parròquia del Salvador de Burriana durant tres anys; del 1949 al 1955 va servir com a ecònom a les parròquies de Sorita i Palanques; durant més de setze anys va ser rector de Sant Mateu; i la darrera etapa del seu ministeri sacerdotal la va viure com a rector de Sant Bartomeu de Benicarló des del juliol del 1972 fins al setembre del 1996, quan el bisbe li va concedir la jubilació. Des de llavors Mn. Amela vivia a Benicarló, retirat en companyia de la seva germana.

El bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, va presidir la missa exequial al temple de Sant Bartomeu, on tantes vegades Mn. Amela havia celebrat l'eucaristia. Hi concelebraven uns setanta sacerdots vinguts d'arreu de la diòcesi.

El grandíols temple parroquial era ple de feligresos que volien pregar per Mn.

Amela i donar gràcies a Déu per tot el que havien rebut del Senyor a través del seu ministeri. Hi destacaven molts membres dels Equips de la Mare de Déu vinguts d'arreu de la diòcesi.

En l'homilia el bisbe va glossar la figura del prevere com un home de Déu totalment entregat a lloar Déu en el servei a la caritat pastoral, exercit tant en els sacraments com en l'apostolat.

A Benicarló, Déu va beneir el treball apostòlic de Mn. Amela amb la gràcia de viure la joia de veure ordenats preveres successivament vuit benicarlandos; així com també de viure la consagració al Senyor de nombroses religioses, sobretot Germanes de la Consolació.

El seu ministeri a Benicarló va destacar en la promoció dels Equips de la Mare de Déu, moviment matrimonial d'espiritualitat conjugal que va arribar a tenir més de deu Equips a la ciutat. En una ciutat amb accent religiós com Benicarló, la missió del sacerdot té sempre una part molt important en l'atenció als malalts: aquest va ser també un camp predilecte de Mn. Amela.

El 1994 es va publicar el llibre *El templo parroquial de San Bartolomé de Benicarló. 250 años*, que, a més de presentar-ne tècnicament les obres d'art, analitza la història del temple actual i explica amb detall els treballs de restauració duts a terme mentre n'era rector Mn. Amela, com per exemple la reposició de teules a la immensa coberta, l'esplèndida pintura de l'interior del temple sota la direcció d'Àngel Acosta, la renovació del paviment, el descobriment i obertura de la cripta que havia estat el «carner dels capellans», els nous bancs i confessionaris...

Mn. Josep Lluís Arín

«Ha mort com un santet...»

«Ha mort com un santet...» Aquestes són les paraules amb què em comunicaven la mort de Mn. Juan Francisco Amela Capdevila. Als 87 anys tancava els ulls a aquest món, com un veritable deixeble enviat a predicar la Bona Nova. Mn. Amela va néixer al si d'una família humil, al poble de Cabanes, que li va inculcar els valors cristians des de la senzillesa i la veritat del cor. Després, en temps difícils, va entrar al Seminari de Tortosa i va ser ordenat capellà de mans del bisbe Moll. Va ser nomenat vicari de Burriana i després rector de Ssorita. Va ser, com a rector-arxiprest de Sant Mateu, quan va començar la seva gran activitat pastoral i de gran animador de la vida religiosa amb les Agustines i moltes altres congregacions.

Va ser sempre un capellà del seu temps: de Pius XII, va treure la pietat; de Joan XXIII, la bonesa; de Pau VI, la reforma constant; de Joan Pau II, el pastoralisme; i de Benet XVI, un pensament i reflexió intel·lectual continus.

Anys després, arriba a Benicarló com a rector de la magna parròquia de Sant Bartomeu. Va ser el gran reformador de tot el temple, una tasca valenta ja que va fer de la seva església una obra magnífica. El seu tarannà bo i pacient va donar grans fruits: va posar al dia el Concili Vaticà II, va formar molts grups de matrimonis dels Equips de la Mare de Déu, va portar vocacions al Seminari, va ser un gran benefactor de grups d'oració i carismàtics, va protegir i animar les Confraries de Setmana Santa i altres confraries del poble, va portar els millors predicadors al novenari del Sant Crist de la Mare, va fer celebracions multitudinàries als turistes...

Sempre el recordaré amb una paraula amable, un veritable exemple sacerdotal, el rostre de Crist que guareix i ressuscita, asserena i salva.

Els últims anys la malaltia i la creu van ser les seves companyes. Mai no li va faltar l'alegria del Crist: missa diària, breviari i rosari. Mai no faltava gent que anava a confessar-s'hi. Encara el recordo portant la comunió als malalts, o fent un sacrifici per anar a les reunions de matrimonis, o demanant subscripcions per reciclar-se amb novetats teològiques. El seu bon humor i caràcter van fer que mai no li faltessin amics i que acceptés els anys amb gran joia i pau. Humil, senzill, alegre, fidel, Mn. Amela, t'estimem i et recordem, i ja sabem que deus xalar de la presència de Déu Nostre Senyor.

Ixai Córdoba

BALCLIS
BARCELONA

Compramos al contado

JOYAS ANTIGUAS, RELOJES, ORO-PLATA

**Valoraciones gratuitas
Repartos de herencia
Visitas a domicilio**

Rosselló, 227 Barcelona t 93 218 40 09 www.balclis.com

Solsona

Signat el conveni de cessió de l'antic monestir de Sant Llorenç de Morunys

SANT LLORENÇ DE MORUNYS.— La parròquia de Sant Llorenç ha cedit a l'Ajuntament de la vila les dependències del complex de l'antic monestir que acolliran el futur museu de la Vall de Lord. Segons l'acord, la parròquia, amb el vistiplau del bisbat de Solsona, cedeix al consistori els espais del futur museu per un període de 50 anys, els 25 primers dels quals seran gratuïts. Posteriorment, totes dues parts hauran de fixar una quantitat de mutu acord en concepte de lloguer.

La signatura del conveni la van formalitzar el dijous 31 de juliol l'alcalde de Sant Llorenç, Enric Roures; el rector, Mn. Florenci Cases; i el vicari general del bisbat, Mn. Antoni Quesada.

Amb aquest acord el consistori disposa de la planta baixa i primera de la casa prioral, les capelles annexes al claustre i part de la casa de Cal Morrut, on s'ubica-

Mn. Florenci, Mn. Quesada i Enric Roures van signar el conveni.

ran el futur museu i arxiu de la Vall de Lord. La segona planta acollirà l'habitatge del rector i la resta de dependències seran parroquials. El projecte preveu també espais compartits entre consistori i

parròquia, com és el cas dels lavabos del futur complex. El total de la superfície quedarà més o menys a parts iguals, si bé la parròquia disposarà de més metres quadrats.

Enllestida la segona fase de restauració del monestir

Les obres de la segona fase de restauració de l'antic monestir ja estan enllestides. Amb aquesta intervenció, s'ha consolidat l'estructura, s'ha restaurat la casa prioral i s'han recuperat les capelles annexes al claustre, conservant, en els casos que ha estat possible, el sostre de guix emmolat tan característics del complex.

El bisbat de Solsona aporta 50.000 euros per sufragar part de les obres d'aquesta segona fase, 15.000 dels quals ja s'han fet efectius mentre que la resta els abonarà durant l'exercici del 2009.

La tercera i darrera fase del projecte culminarà les obres, iniciades el 2003, amb la remodelació de les cobertes. Amb aquest darrer pas, que suposarà la construcció dels equipaments interiors i la restauració de la casa annexa de Cal Cames, es posarà punt final a la restauració del monestir i dels espais que han d'acollir el futur museu de la Vall de Lord.

Text i foto: Ramon Estany

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del rés del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del rés del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen al cada vegada més gran nombre de cristians que pregunten cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin n'és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del rés del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Sota la teva empara ens acollim*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

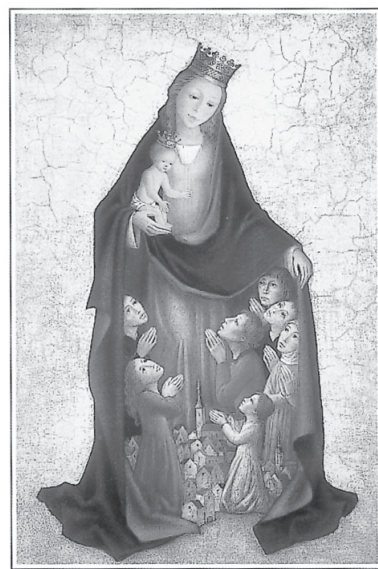
- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviï el rosari beneït pel Papa i el llibret *Sota la teva empara ens acollim* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

El Rosari beneït pel papa Benet XVI i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

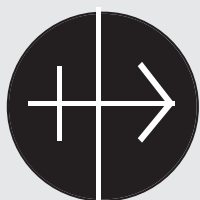
COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 6€. A canvi, rebran un rosari beneït pel Papa i el Llibret «Sota la teva empara ens acollim» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

EL ROSARI

Goig · Llum · Dolor · Glòria

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona
La Caixa - CC: 2100-1344-63-0200111817

☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, i unir-me a la **CAMPANYA**.

☐ Hi col·laboro amb €

Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐

Nom i Cognoms

Carrer núm

C. Postal i Població

Província.....

Lleida

Salutació al bisbe Joan Piris Frígola

LLEIDA.— Bon dia, senyor bisbe. Per fi, a Lleida tenim bisbe. Hem estat més d'un any esperant aquest dia gloriós que ens permet, campanes al vol, poder cridar

ben fort: «Lleida ja té bisbe!» Es diu Joan, nascut el 28 de setembre del 1939 a Cullera, València. Té 68 anys. Felicitats i gràcies, Mons. Joan Piris Frígola, bisbe de Lleida.

Mons. Joan ve a Lleida amb l'aval de nou anys de ministeri episcopal a Menorca, i de títols eclesiàstics. De Menorca ve a Lleida, de l'illa ve al continent. Deixa gent de mar per trobar-ne, ara, de terra ferma. Canvia les ones d'una mar tranquil·la, i a estones embravida, per les cortines de la boira que engoleixen la torre de la Seu Vella.

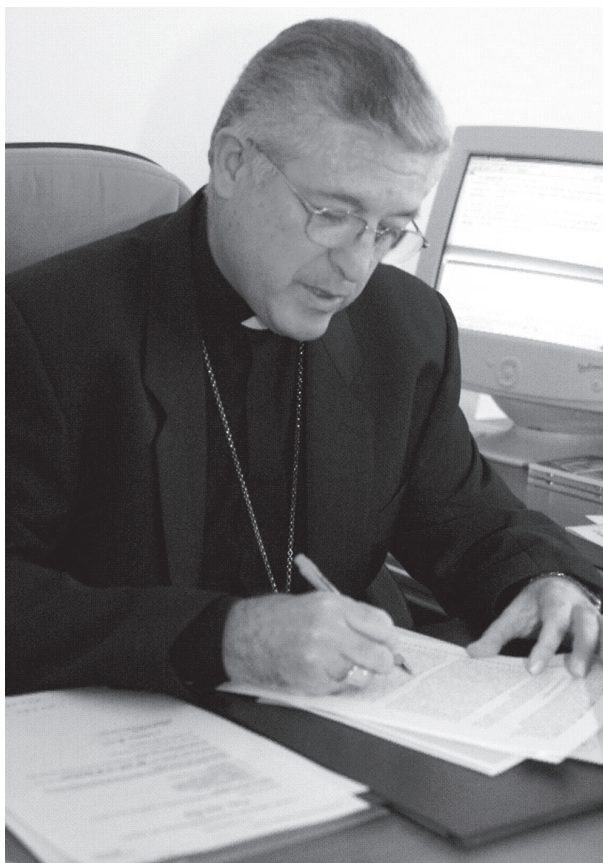
Bisbe Joan: no tingueu por, podeu venir a Lleida amb tota il·lusió i disponibilitat al servei de l'Evangeli, predicador de la Paraula, mistagog de la fe, impulsor de la caritat. El millor aval per a l'èxit de la vostra missió és que no veniu per voluntat pròpia sinó enviat per l'Esperit Sant, sou successor dels apòstols. Nosaltres us rebem a casa nostra, que és la vostra, de tots, fent Església de Jesús.

Com a tota llar, hi ha joies i esperances, dificultats i tensions, però igualment com a tota família hi ha voluntat de resoldre els problemes donant primacia a la caritat i a la justícia, a l'amor que tot ho purifica.

«Canvia les ones d'una mar tranquil·la, i a estones embravida, per les cortines de la boira que engoleixen la torre de la Seu Vella»

Fent honor a la història del bisbat de Lleida, història més que mil·lenària de generosos serveis a l'Església, i també de sacrificis, us acollim com el nostre bisbe, disposats a fer-vos costat en l'exercici del vostre ministeri episcopal. Compartint-la, la càrrega serà més suau i lleugera, per a tots més plaent.

No podem oblidar que Lleida és una Església martirial. En les nostres mans tenim el deure de fer fruitar la sang d'aquest germans que la van

donar com a testimoni d'una fe generosa i madura, i que van morir amb paraules de perdó i d'amor pels botxins.

Bisbe Joan: arribeu a Lleida en un moment delicat i difícil. Hi ha nafres obertes que necessiten del bàlsam guaridor del vostre ministeri. Trobeu un bisbat amb un clergat gran, és veritat, però també és cert que ho dona tot per la pastoral. No es fa enrere de res. I teniu un laicat madur i compromès a donar testimoni de la fe amb la pròpia vida, donant esperança i vivint la caritat.

Bisbe Joan: cada dia descobrireu coses noves del potencial pastoral de la gent de Lleida, del Baix Segre, de la Noguera, del Baix Urgell i de les Garrigues, del Segrià i de la Ribagorça. Sorpreneu-nos, també, vós a nosaltres.

I a vostè, bisbe Salinas, que torneu, feina feta, a casa vostra amb el silenci amb què vau venir per fer un servei provisional, gràcies perquè ens heu servit el millor que heu entès.

Benvingut el qui ve en nom del Senyor.

Mn. Jaume Montaña

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

***claret**

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 062 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.cat
www.claret.cat

Anselm Grün
El llibre de les respostes
Les preguntes cabdals

Tard o d'hora, tots topem amb les preguntes *últimes*, les preguntes cabdals de la vida. Ens va bé, aleshores, trobar un company de diàleg com el P. Grün.

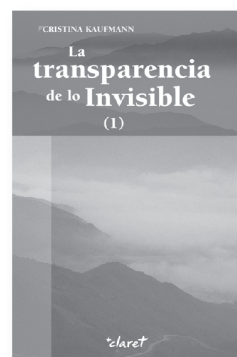
Col. Savieses. 194 pàg. 18,50 €

Martirij Bajin, Andreas-A. Thiermeyer
Metèricon

La saviesa de les mares del desert

Aquests textos, desapareguts durant segles, són una mostra de la literatura sapiencial d'unes dones extraordinàries que, en el segle IV, van seguir Crist amb radicalitat al desert egipci.

Editat també en castellà. Col. Savieses. 246 pàg. 15 €

Cristina Kaufmann
La transparencia de lo Invisible (2 vol.)

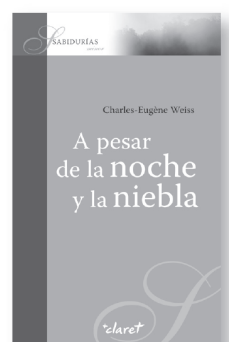
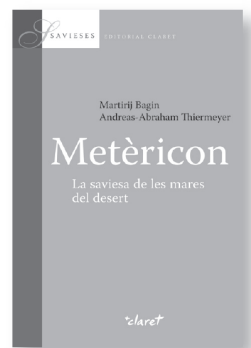
Los escritos de Cristina Kaufmann nos muestran el modo en que Dios se hace transparente a través de las distintas circunstancias de nuestra existencia.

Col. Punto de encuentro. 376 / 266 pàg. 26,00 / 19,50 €

Charles-Eugène Weiss
A pesar de la noche y de la niebla

El conmovedor testimonio de fe de un joven alsaciano, alistado a la fuerza por el ejército alemán en 1943 y enviado al frente ruso, donde conoció el hambre, el miedo, el horror y la muerte.

Col. Sabiduría Minor. 114 pàg. 9,90 €

Lleida

Jornades de Formació dels Comitès Óscar Romero

LLEIDA.— La ciutat de Lleida va acollir les X Jornades de Formació dels Comitès Óscar Romero (COR), sobre el tema *La dimensió política i profètica dels comitès. Treballen xarxa altermundista*. Les jornades van ser organitzades pel Comitè de Solidaritat Óscar Romero de la diòcesi de Lleida.

Els tallers van ser molt enriquidors per als participants.

L'Acadèmia Mariana de Lleida va acollir uns 150 representants de 16 comitès d'arreu de l'Estat espanyol que van assistir a les jornades. El Comitè Óscar Romero de Lleida va ser l'amfitrió d'una trobada en què també van ser presents els Comitès de Milà (Itàlia), de París i de Bisies (França).

Durant tres dies, els Comitès participants van aprofundir en el material pedagògic de l'Agenda Llatinoamericana 2008, amb el lema «La política ha mort... visca la política». En aquest sentit, els participants van reflexionar sobre la crisi del sistema polític actual i van voler així fer un recorregut per la nostra societat amb la metodologia llatinoamericana: veure, jutjar i actuar, analitzant la situació actual i apuntant camins, tant en l'àmbit comunitari dels COR, com en el personal.

Ponències i tallers van conformar el gruix del programa de les jornades. Quant a les ponències, la primera va ser a càrrec de Joan Subirats, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, que va parlar sobre *La dimensió política*, mentre que la teòloga M. Pau Trayner ho va fer sobre *La dimensió profètica dels comitès*.

Prolífics van ser també els tallers, amb temes d'interès com *Nous espais de participació*. *Xarxes cristianes*, per Evaristo Villar; *Modelats des de la compassió*, un taller d'art i de pregària de Fernanda Villanueva; *La banca ètica*, a càrrec de Joan Antoni Melé; *El Fòrum Social Mundial. Noves formes de fer política*, a càrrec de Jordi Calvo; *L'actitud dels joves*

davant de la política, per Pepe Rodado; *Cap on va la Conferència Episcopal Llatinoamericana*, per Raquel Saravia; *Del diàleg de les religions a la responsabilitat global*, que va oferir Teresa Losada, o la *Teologia feminista*, a càrrec de Neus Forcano. Un dels tallers més singulars va ser, però, el de Cipriano Díaz, que va treballar per grups algunes de les homilies de Mons. Óscar Romero.

Durant la jornada de cloenda es va fer la lectura i l'aprovació del manifest de les jornades, que aprofundia en el carisma profètic dels COR. «Ens sentim convocats des de l'espiritualitat i el compromís cristià de Romero, com a símbol del qui ha emprat la vida per defensar la dignitat dels éssers humans, del qui s'ha apropiat als oprimits i exclosos d'ahir i d'avui», diu el manifest.

Montserrat Saladrígues, coordinadora del Comitè Óscar Romero de Lleida, va valorar com a molt positives les jornades celebrades a Lleida, tant per la nombrosa assistència de comitès com per la qualitat de les ponències, dels tallers i de les intervencions. La coordinadora també va valorar el manifest aprovat en les jornades com un punt de partida: «Els comitès l'anirem treballant durant les coordinadores estatals que tindrem a partir del curs vinent, per anar concretant la nostra actuació i compromís individual i col·lectiu, i així anar esdevenint més coherents com a cristians per poder anar apropant el Regne de Déu al nostre món.»

Jordi Curcó

Homenatge a dues carmelites missioneres del P. Palau

LLEIDA.— El santuari-parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús dels carmelites de Lleida va acollir una eucaristia d'agraïment a dues carmelites missioneres del P. Palau pel seu servei «llarg i fecund» al santuari de la patrona de les missions.

Les dues religioses són Maria Monné i Carme Company. La germana Maria ha estat durant dinou anys prestant el seu servei a la revista *Lluvia de Rosas*, òrgan de difusió de la figura i del pensament de santa Teresina, amb més de 18.000 subscriptors estesos per tot Catalunya, la resta d'Espanya i Hispanoamèrica. Amb ells la germana Maria ha estat en contacte permanent, molt especialment amb les zeladores de la revista. De la seva banda, la germana Carme ha tingut cura durant divuit anys de l'acolliment dels pelegrins i fidels del santuari carmelita.

L'eucaristia va ser presidida pel P. Àngel Briñas, que ha estat una bona pila d'anys prior dels carmelites de Lleida i que ara n'és el vicari provincial. És per la seva nova responsabilitat actual que va agrair, en nom

Les dues religioses amb el també carmelita Jesús Sans.

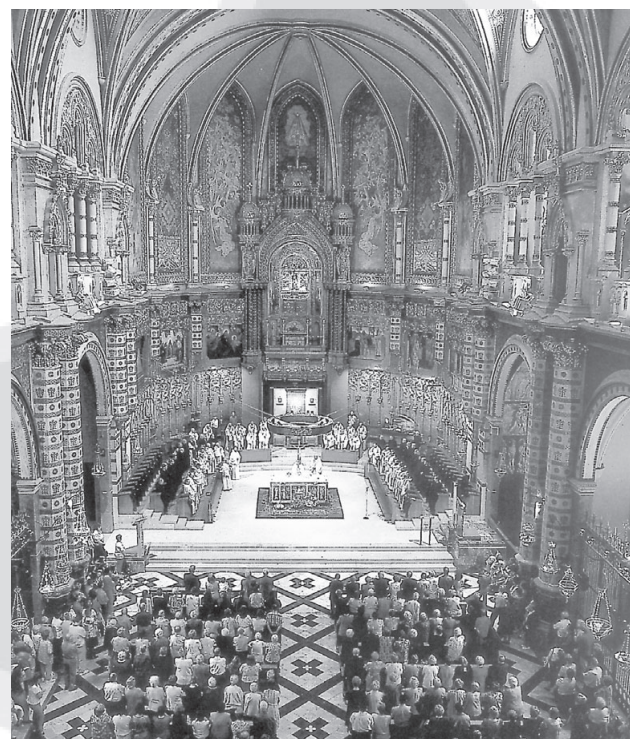
dels carmelites de Catalunya, el servei constant, generós i fidel de les dues religioses, «que han prestat un gran servei al santuari, amb l'esperit carmelita que sempre ha distingit les filles del P. Palau».

Van assistir a la celebració les cinc religioses que actualment té la comunitat de Carmelites Missioneres de Lleida, encapçalades per la seva superiora, la germana Teresa Artiles. La germana Maria ha estat destinada a la comunitat de religioses grans que les Carmelites Missioneres tenen a Tàrraga, mentre que la germana Carme continuarà a la comunitat de Lleida. Tot i això, la comunitat ha manifestat la seva voluntat de continuar amb la presència i col·laboració de les religioses, amb les tasques pastorals del santuari-parròquia.

Finalitzada la celebració eucarística, es va fer un pica-pica de comiat durant el qual, molts dels assistents que havien treballat amb les religioses, com és el cas del personal i voluntaris de Càritas i en altres serveis parroquials i del santuari, van compartir records i sentiments. (J.C.)

us ofereix en directe des de la basílica de la Mare de Déu de Montserrat

de dilluns a diumenge,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Missa conventual

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4		■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

cultura

Donació d'una fotografia de Sebastià Caus a la capella del Peu del Romeu de Lleida

■ La imatge proporciona una visió realista del miracle de sant Jaume i la punxa

LLEIDA.— Durant la diada de l'apòstol sant Jaume, la capella del Peu del Romeu de Lleida, ubicada a la cruïlla dels carrers Cavallers i Major de la capital de la Terra Ferma, va acollir un acte cultural ple de simbolisme. Hi va tenir lloc la donació d'una fotografia de gran format, realitzada pel fotògraf Sebastià Caus, que des de llavors llueix en una de les antigues parets de pedra de la capella.

Es tracta de l'obra que porta com a títol *Oh, Déu meu, ajuda'm!*, que proporciona una visió nova i realista del miracle de sant Jaume i la punxa, tan arrelat a la tradició dels orígens del cristianisme a la ciutat de Lleida. La donació d'aquesta magnífica i singular composició fotogràfica ha estat possible gràcies als auspicis de la Confraria del Sant Crucifix i Germandat del Rocío de la Casa d'Andalusia de Lleida, amb el suport del diari *La Mañana*.

La imatge és obra del fotògraf ceriverí Sebastià Caus i pertany al projecte *Il·luminatis*. El fotògraf ofereix, amb l'objectiu de la seva càmera, l'escena personificada per l'actor Jordi Nicuesa en l'obra *Sant Jaume ve de Galícia*, de Carles Cepero, que va ser representada de nou el dia de l'apòstol al pati gòtic de l'IEI.

La fotografia s'afegeix així a dues obres d'art més que acull la capella, com

L'acte va comptar amb la presència del fotògraf i dels representants de les entitats que han fet possible la donació de l'obra.

és la imatge *Sant Jaume dels Fanalets*, obra de l'escultor lleidatà Jaume Gort, i la pintura mural que l'artista Miquel Roig va fer el 1965 i que representa la llegenda dels Fanalets de Sant Jaume. La donació de la fotografia va tenir lloc a l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, entitat que té la seu a l'esmentada capella i que és l'organitzadora tots els anys de la festa dels Fanalets de Sant Jaume.

Durant l'acte es va fer una menció especial al fet que l'obra fotogràfica de Caus, caracteritzada per la seva modernitat, tingui ja des d'ara cabuda en una capella de l'any 1399, on es poden contemplar dues obres d'art distintes, escul-

tura i pintura, amb visions també diferents d'un mateix fet. Totes evocuen la mateixa llegenda o miracle de sant Jaume i la punxa, la qual, segons diu la tradició, va tenir lloc a l'indret on avui s'aixeca la capella, anomenada per aquest mateix fet El Peu del Romeu.

Tres artistes i tres visions singulars d'una popular narració que ens explica com l'apòstol Jaume, en el seu pelegrinatge apostòlic pels carrers de la ciutat de Lleida, s'havia fet mal en un peu en haver-se clavat una punxa que li impedia caminar. Els seus gemecs de dolor van arribar a les oïdes dels àngels del cel o dels infants de la ciutat (segons una altra versió), que

van acudir, uns i altres, en auxili de l'apòstol amb fanalets de llum per tal de foragitar les tenebres de la nit, tot auxiliant sant Jaume, que aleshores es va poder alliberar de la punxa feridora.

Aquesta llegenda va ser l'origen de la tradicional Romeria dels Fanalets de Sant Jaume que cada 24 de juliol, vigília de l'apòstol, protagonitzen els infants de Lleida pels carrers de la ciutat amb fanalets de llum i colors. L'obra de Sebastià Caus és una nova i valenta contribució a perpetuar, mitjançant l'art, una llegenda que els lleidatans han fet seva: el miracle de sant Jaume i la punxa.

Jordi Curcó

La fotografia plasma el moment en què l'àngel, amb un fanalet, ajuda l'apòstol Jaume.

El santuari de la Misericòrdia de Reus rep la cessió del retaule «La Nativitat»

REUS.— El santuari de la Mare de Déu de la Misericòrdia de Reus va rebre el mes de juliol passat la cessió del retaule *La Nativitat* (1531), de Jaume Segarra, peça única del gòtic català de la ciutat de Reus. Aquest retaule era a l'antiga capella de Betlem, al carrer de Monterols de Reus, des del 1531, i acompanyava la imatge de la Mare de Déu de Betlem (anomenada anteriorment Mare de Déu dels Set Goigs). Posteriorment a l'aparició de la Mare de Déu a la *fadrineta*, aquella imatge va rebre l'advocació de Mare de Déu de la Misericòrdia.

A començaments del segle XVII, la primera ermita de la Misericòrdia (als terrenys de Pere Cotxí) queda

Obra mestra del gòtic català.

cedir el retaule *La Nativitat* al santuari de la Misericòrdia per tal de poder ser un altre cop al costat de la que era la Mare de Déu de Betlem. (C.C.)

enllestida i s'hi col·loca la imatge de la Mare de Déu de Betlem (de la Misericòrdia) i també el retaule *La Nativitat*. El 1683 la imatge de la Mare de Déu de la Misericòrdia queda col·locada en el nou retaule de l'altar major, que es construeix per a la segona ermita, i el retaule *La Nativitat* ocupa una de les parets laterals del nou santuari.

Als inicis de la guerra civil espanyola, el Museu de Reus aconsegueix protegir i conservar aquest retaule gòtic. El juliol de 2008, l'Ajuntament de Reus i el seu Museu van

Coses de la vida

Una gran dona

Hola, amics! Hi ha una frase que no per coneguda deixa de sorprendre'ns: «Rere de cada gran home, hi ha una gran dona.» Personalment, m'estimo més dir: «Al costat de cada gran home, hi ha una gran dona.» Jesús, en la seva faceta humana, va ser i continua sent un gran home, i al seu costat sempre hi ha hagut una gran dona: la seva Mare. Jesús es va fer home i va néixer per l'acceptació de Maria dels designis del Pare. Ella li va donar la vida, el va protegir, en va tenir cura i observava en silenci tots els seus moviments. Durant la vida pública de Jesús, Maria el segueix de prop, com protegint-lo de la mateixa manera que quan era infant, i escolta els seus ensenyaments. En els moments difícils, no se n'allunya, sinó que, trencada de dolor, demana a Déu Pare protecció per al seu Fill. Quan Jesús mor, l'agafa entre els seus braços, l'acarona amb amor de mare i, amb el cor traspassat però sabent que ha complert el seu deure, l'ofereix al Totpoderós. Maria va ser i continua sent una gran dona!

Cecília Aranés Mallol

Inaugurada «Fulgentia», mostra d'orfebreria religiosa a Igualada

■ L'exposició es pot visitar a la basílica de Santa Maria

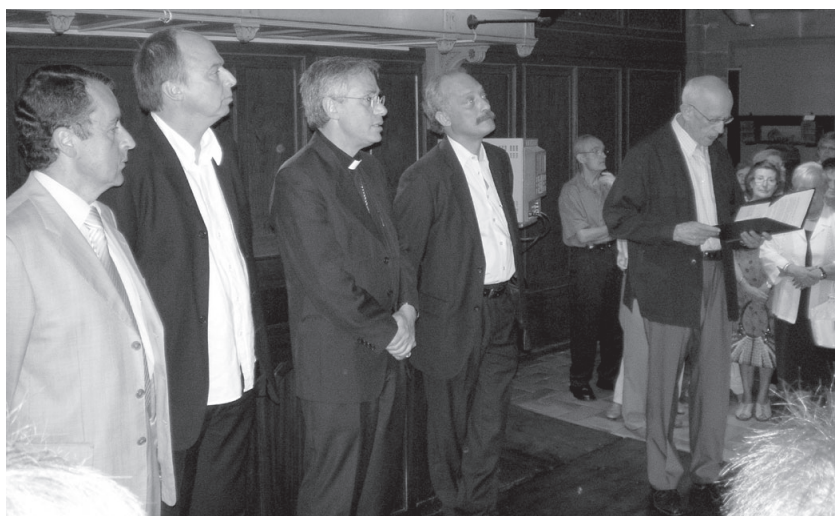
IGUALADA.— El divendres 1 d'agost va tenir lloc la inauguració oficial de *Fulgentia*, mostra permanent d'orfebreria religiosa a la basílica de Santa Maria. A l'acte, presidit per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, hi van assistir l'alcalde d'Igualada, Jordi Aymamí; el delegat de Patrimoni Cultural del bisbat, Mn. Josep Maria Riba; el rector de Santa Maria d'Igualada, Mn. Salvador Mundó, i el representant de Caixa Penedès.

L'exposició, que els seus responsables van insistir a no anomenar «museu» sinó «ampliació de la sagristia», està situada a les galeries superiors de la basílica, en una zona d'exposició especialment habilitada, amb algunes de les peces més emblemàtiques que estan al servei del

culte: des de les magnífiques creus processionals fins als encensers, custòdies, calzes, canelobres i reliquiàries, expressió de la sensibilitat religiosa igualadina al llarg dels segles.

Mn. Josep Massana, arxiprest, explica que «*Fulgentia* equival, en llatí, a "les coses que llueixen i brillen", expressió adient per ressaltar, més que la brillantor externa, la força expressiva, noble i elegant d'aquestes peces, que durant generacions han estat al servei del culte i de les diverses manifestacions de religiositat del nostre poble».

A *Fulgentia* hi ha, sobretot, les peces

Mons. Romà Casanova va presidir l'acte inaugural.

més nobles i significatives de les que es conserven de Santa Maria, però també de moltes parròquies anoiènques: Bellprat, Fiol, Montbui, Argençola, Porquerisses i tantes altres. En tots els casos, les peces són cedides en custòdia i poden ser reclamades i utilitzades en les celebracions de les respectives parròquies sempre que calgui.

El mateix cap de setmana de la inauguració, els dies 2 i 3, es van celebrar unes

jornades de portes obertes i visites guiades per tal que tothom pogués gaudir de la bellesa i expressivitat d'aquestes peces. En endavant, s'establiran horaris adients per facilitar les visites, tant dels igualadins i anoiencs, com també de les persones i grups que visiten la ciutat.

Fulgentia ha estat possible gràcies a l'ajut de diverses persones i entitats, a la diligència del Servei de Patrimoni Cultural del bisbat de Vic i a la cura de molts professionals de la ciutat que hi han treballat amb molta competència i entusiasme.

Mn. Massana afirma que «a la joia d'inaugurar *Fulgentia* s'hi afegeix sobretot la satisfacció de posar a l'abast de tothom, amb seguretat i de forma digna, el patrimoni religiós que hem heretat de les generacions passades i que són petjades del seu llarg camí de fe i de sensibilitat humana i religiosa».

Xavier Bisbal

Una auca per celebrar el 15è aniversari dels Portants de l'Aigua de Sant Magí

TARRAGONA.— El col·lectiu de Portants de l'Aigua de Sant Magí, encarregats de transportar l'aigua miraculosa, en carros, des del santuari de Sant Magí de la Brufaganya, situat a la comarca de la Conca de Barberà, fins a la ciutat de Tarragona, compleix enguany el seu quinze aniversari. Amb motiu d'aquesta efemèride han editat una auca que recull la seva història i tradició.

Els rodolins d'aquesta auca han estat fets per l'historiador Josep Maria Sabaté; les il·lustracions són obra del dibuixant Josep Riera Güell. Els interessats a adquirir-la poden comprar-la al preu de tres euros a la capella de Sant Magí del Portal del Carro de Tarragona.

L'edició de l'auca ha estat possible gràcies a l'àrea de Patrimoni de l'Ajuntament de Tarragona, que ha assumit el cost de l'edició, de la qual s'han imprès

Cartell de presentació de l'auca.

1.000 exemplars, amb la particularitat que els beneficis que s'obtinguin per les vendes seran destinats a sufragar la restauració de la Casa de l'Ermità, que hi ha al costat de la capella del Portal del Carro.

La baixada de l'aigua de la Brufaganya és una tradició molt arrelada a la ciutat de Tarragona, que es remunta a l'any 1843, tal com ho certifiquen alguns documents.

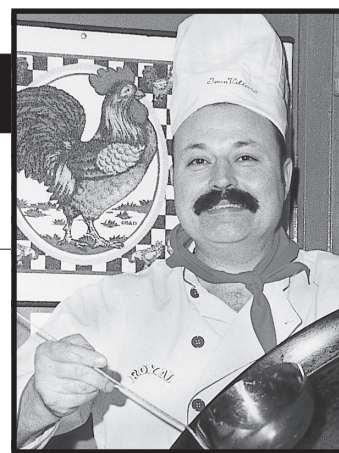
Aquesta tradició, però, es va perdre en el temps, fins que l'any 1994 va ser recuperada coincidint amb la creació de l'associació dels Portants de l'Aigua de Sant Magí. L'auca, a través de 48 vinyetes, recull aquesta història del transport de l'aigua per a dur-la a Tarragona, amb motiu de la celebració de la festa major petita de la ciutat, en honor de sant Magí; així com diversos aspectes de la devoció que els tarragonins professen envers aquest patró. (J.B.)

L'exposició «Cister, monestirs reials a la Catalunya Nova» ja és a Santes Creus

SANTES CREUS.— Fins al proper 26 d'octubre es podrà visitar l'exposició itinerant *Cister, monestirs reials a la Catalunya Nova* al claustre posterior del monestir de Santes Creus. L'acte inaugural de l'exposició va ser presidit pels tres presidents dels consells comarcals de la Ruta del Cister i el director del Museu d'Història de Catalunya. Sis han estat les poblacions que han acollit al llarg del primer semestre d'aquest any l'exposició, amb gairebé 18.000 visitants. La resposta del públic és notòria i l'exposició és força valorada, tant per la qualitat del seu contingut com pel seu valor pedagògic i didàctic, amb activitats complementàries que són ben acollides pel públic, com ara els cicles de conferències. (J.B.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

La invitació

Mentre passejàvem assossegadament i plàcidament per la rambla de Tarragona, la meua amiga, intèrpret de l'hotel on treballàvem, es va aturar de sobte davant de l'aparador d'una pastisseria i va mirar amb interès aquell dolç que deia «menja'm». Aquest pastisset està fet amb un galeta trossegada i recoberta amb un almíbar, la preparació del qual és molt fàcil.

La Glòria em va mirar i ja vaig saber què volia.

«D'acord, com que la setmana passada em vas convidar tu, avui ho faré jo.» I vam entrar a la botiga. Una campaneta situada sobre la porta va avisar la dependenta que, vestida amb un davantal de punta blanca com la neu, ens va embolicar amb un paper fi aquell caprici tan dolç.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Crítiques al projecte de llei d'educació

■ La Confederació Cristiana d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes lamenta que no es garanteixi la gratuïtat de la sisena hora a l'escola concertada

BARCELONA.— «Si l'escola pública té les 6 hores gratuïtes, per què no la tenim nosaltres?» Aquesta pregunta la va formular en veu alta Mercè Rey, presidenta de la Confederació Cristiana d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes de Catalunya (CCAPAC). Coincidint en el temps amb l'aprovació per part del Govern del projecte de llei d'educació de Catalunya i vist que moltes de les seves al·legacions no havien estat ateses, els representants de les associacions de pares i mares d'alumnes van sortir a la palestra per lamentar una vegada més que «prevalgui la ideologia per damunt de la pedagogia».

A bans de marxar de vacances, la Confederació Cristiana d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes de Catalunya (CCAPAC) i la Federació d'Associacions de Pares i Mares d'Escoles Lliures (FAPEL) van convocar una roda de premsa per transmetre la seva disconformitat amb alguns dels punts del projecte de llei d'educació de Catalunya. També van lamentar que el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya no hagués respost a les 225.429 al·legacions presentades a l'avantprojecte de llei d'educació de Catalunya, per la qual cosa els representants dels pares i mares de les escoles concertades van dir que se sentien discriminats. «Mereixem alguna cosa més», van afegir.

Potser el primer punt que lamenten és

que la nova llei «consagra la discriminació de l'alumnat de l'escola concertada, pel fet que no assegura la gratuïtat de manera anàloga que a la pública. Ni gratuïtat de la sisena hora, ni de l'educació postobligatòria, ni garantia de suficiència i actualització dels recursos del concert».

Mercè Rey, en representació dels pares i mares d'alumnes de les escoles cristianes, va lamentar que la llei, malgrat el que va dir el conseller d'Educació de la Generalitat, no és una llei de país, «ja que un 40% de les escoles d'aquest país no s'hi veuen representades».

De la seva banda, Antoni Arasanz, president de FAPEL, va lamentar que els pares de l'escola concertada continuïn patint els mateixos mals, ja que la llei parla de suficiència però no de gratuïtat.

La nova llei discrimina l'alumnat de l'escola concertada.

«Hi ha comunitats autònomes on el batxillerat és gratuït a l'escola concertada mentre que aquí, en canvi, sembla que ni en puguem parlar», va dir Arasanz. També va reconèixer que «si no es pot concertar l'educació postobligatòria, que de moment no es concerta, però sí almenys la sisena hora de l'etapa obligatòria».

El tema del finançament, però, no és

l'única crítica a la llei que fan els representants dels pares i mares de les escoles concertades de Catalunya. Hi ha dos punts més que també desperten preocupació: en primer lloc, la nova llei d'educació «no respecta prou el pluralisme ni l'autonomia dels centres en posar controls addicionals als projectes educatius dels centres concertats i imposar-los determinades opcions pedagògiques»; en segon lloc, «restringeix els drets dels pares en l'elecció escolar ja que no considera la demanda real de places com a base de la planificació escolar, aixeca barreres d'accés als centres segons zones i límits municipals, i atorga atribucions impropies a les Oficines Municipals d'Escolarització».

El projecte de llei d'educació de Catalunya va rebre el 29 de juliol el vistiplau del consell de govern de la Generalitat. El

conseller d'Educació, Ernest Maragall, es va mostrar molt satisfet per l'esforç fet, malgrat que el projecte no satisfà, per motius molt diversos, ni el sector públic ni el concertat. A partir del setembre el Govern presentarà el projecte de llei al Parlament de Catalunya, on haurà de ser debatut i posteriorment aprovat.

Carme Munté

Pastisset de caprici

INGREDIENTS:

6 rovells d'ou
4 cullerades de sucre
2 cullerades de mel
4 clares d'ou
5 cullerades de farina
2 cullerades de formatge fresc i Margarina

PREPARACIÓ:

Bateu durant deu minuts 6 rovells d'ou amb 4 cullerades de sucre i 2 de mel. Apart munteu a punt de neu 4 clares d'ou i les barregeu amb els 6 rovells que tindran, també, 5 cullerades de farina i 2 cullerades de formatge fresc. Unteu un motllo amb margarina, espoleu-lo amb farina i ompliu-lo amb la barreja. Poseu el forn a 170 graus uns vint-i-cinc minuts. Passat aquest temps, apagueu el forn i deixeu refredar. Recobriu amb l'almíbar.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

L'Albergueria acull la instal·lació «La sal i la llum»

VIC.— Seguint amb el desenvolupament del cicle cultural «Sons i silencis», l'Albergueria, centre de difusió cultural del bisbat de Vic, exposa fins al 28 de setembre la instal·lació *La sal i la llum*, d'Àlex Monés. La sala romànica de l'Albergueria esdevé per primera vegada un entorn digital lumínic i sonor interactiu, on qui la visita n'és el principal protagonista. Mitjançant càmeres, ordinadors i projectors, l'acció mateixa del visitant desperta la reacció de la sala.

En aquesta obra s'uneixen coneixements multimèdia, potència creativa, reflexió social, nervi artístic i preciosisme estètic a parts iguals. Àlex Monés ha participat professionalment en els nuclis més vius del món de les noves tecnologies aplicades a la comunicació interactiva. Després de la seva activitat artística en el camp de la pintura, aquesta és la seva primera incursió en l'experimentació artística utilitzant la tecnologia digital.

Àlex Monés va estudiar Belles Arts a l'escola Elisava de Barcelona. El 1992 es va iniciar en el món de la comunicació com a director creatiu del grup

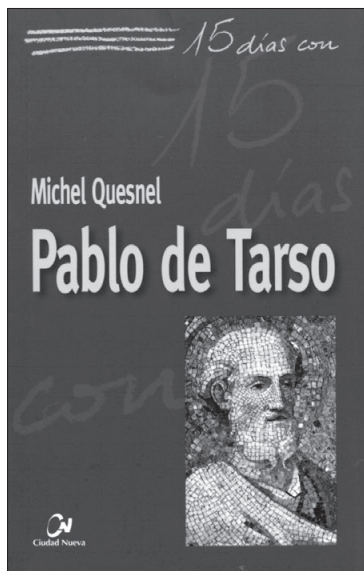
Un entorn digital interactiu.

IP&Multimedia. El 2000, juntament amb altres experts del sector, va fundar Over The Net per oferir una solució global en projectes de comunicació interactiva.

En els seus deu anys de vida, l'Albergueria s'ha convertit en un centre cultural de referència a la ciutat de Vic i a l'Església catalana. Programa uns cicles culturals anuals en els quals, sota una mateixa línia argumental, es presenten un seguit d'exposicions i activitats culturals relacionades amb la creació artística contemporània. Escultura, pintura, poesia, cant... totes les arts hi tenen cabuda.

Més informació: l'Albergueria, c/ Albergueria, 1 - 08500 Vic, tel. 938 891 857. (C.C.)

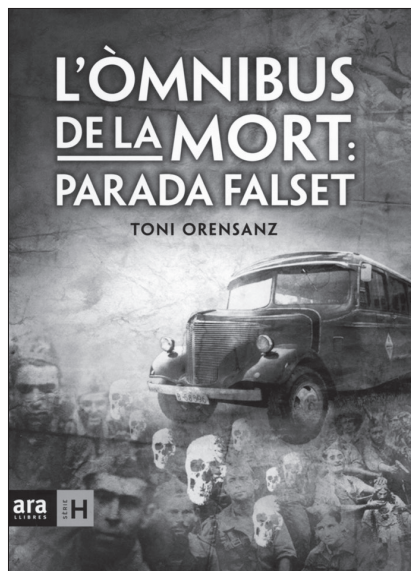
Llibres

Mestre espiritual

Perseguidor de cristians, convertit i captivat per Jesús ressuscitat mentre anava camí de Damasc, evangelitzador infatigable i autor de boniques i difícils cartes, sant Pau no és gaire conegut com a mestre espiritual. A partir de textos escollits de les cartes de l'anomenat «apòstol dels pagans», les meditacions que componen aquest llibre poden ajudar el lector a entrar en el pensament paulí i alimentar profundament la vida espiritual de l'home d'avui. (C.C.)

Michel Quesnel, *Pablo de Tarso*. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció *Quince días con*, Madrid 2008, 120 pàg.

Rastre de sang

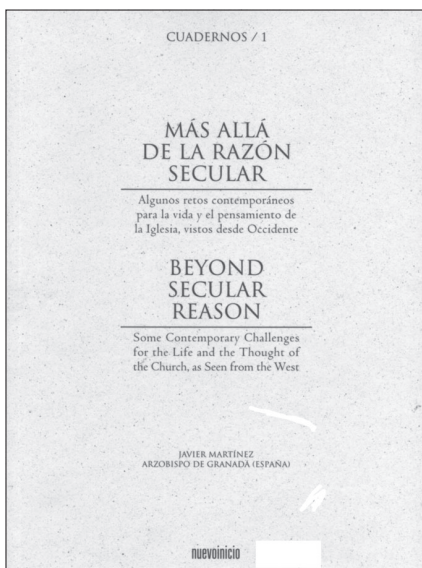
El 13 de setembre del 1936 va arribar a Falset un autobús de color negre amb unes calaveres pintades. Davant de l'estupefacció de tot el poble, van baixar vora quaranta homes sense afaitar i armats fins a les dents. L'endemà van sortir al balcó de l'Ajuntament per anunciar la mort de vint-i-set veïns en nom de la Revolució. Aquesta novel·la és la història del rastre de sang que el grup armat La Brigada de la Mort va deixar per Catalunya i Aragó durant els anys trenta. (C.C.)

Toni Orensanz, *L'òmnibus de la mort: parada Falset*. Ara Llibres, Col·lecció *Sèrie H*, Badalona 2008, 278 pàg.

Fe i teologia avui

En aquesta nova col·lecció es recullen textos no gaire extensos de pensament cristià contemporani (no només catòlic, sinó dins d'una perspectiva ecumènica), en els quals la mirada de la fe i la teologia s'adrecen a realitats de la societat actual per establir-hi un diàleg rigorós i constructiu sobre la situació present del món. En aquest primer número bilingüe (en espanyol i anglès) es publica un text interessant de Mons. Javier Martínez, arquebisbe de Granada. (C.C.)

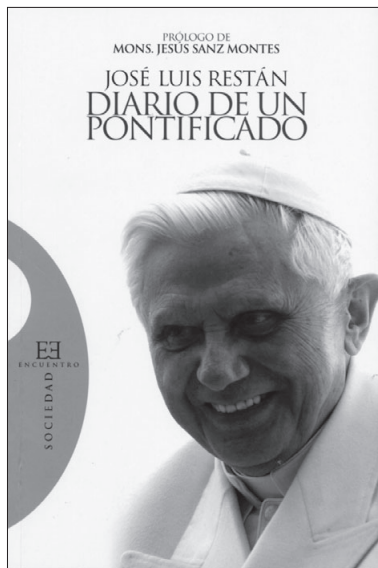
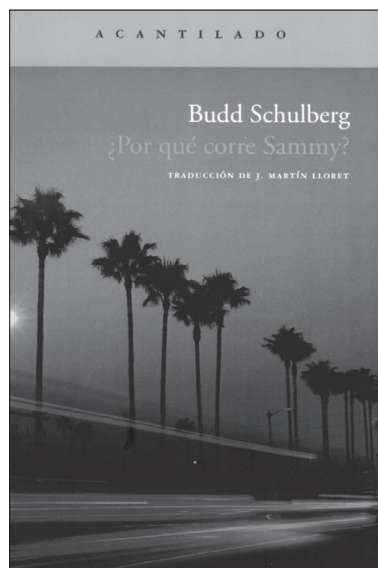
Mons. Javier Martínez, *Más allá de la razón secular*. Editorial Nuevo Inicio, Col·lecció *Cuadernos*, Granada 2008, 112 pàg.

La meca del cinema

Sammy Glick és agressiu, despietat, egocèntric i no té principis. Aconsegueix ascendir de noi dels encàrrecs novaiorques a magnat de Hollywood dels anys trenta. En la seva figura sembla difícil no reconèixer l'ombra d'algun dels noms fundacionals de la indústria cinematogràfica nord-americana. Aquesta novel·la, publicada originàriament el 1941, és un relat punyent en el qual l'escriptor Budd Schulberg exhibeix el coneixement profund que té de la meca del cinema. (C.C.)

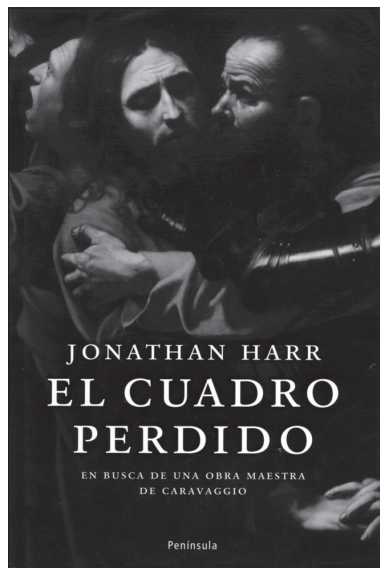
Budd Schulberg, *¿Por qué corre Sammy?* Editorial Acanalado, Col·lecció *Narrativa del Acanalado*, Barcelona 2008, 356 pàg.

Anàlisi d'un pontificat

«Els capítols d'aquest llibre són com una crònica de l'ensenyament del Papa al llarg d'aquests tres primers anys del seu pontificat, però al mateix temps una crònica també del contrapunt amable o menyspreu que ha generat dins i fora de la comunitat catòlica», escriu Mons. Jesús Sanz, bisbe d'Osca i de Jaca, al pròleg. El periodista José Luis Restán, autor del volum, afirma en una de les pàgines que el Papa «conduïx una nau que sempre està a les mans de Déu». (C.C.)

José Luis Restán, *Diario de un pontificado*. Edicions Encuentro, Col·lecció *Sociedad-Ensayos*, Madrid 2008, 191 pàg.

Una obra mestra

Perdut durant segles i recuperat després d'una peripècia increïble, *El prendimiento de Jesús* de Caravaggio (data al voltant del 1602) és un dels quadres més significatius del mestre italià del tenebrisme. La seva vida misteriosa —tan estranya i sorprenent com el destí d'aquesta tela clàssica— serveix al periodista i escriptor Jonathan Harr per recórrer Europa (arxius, galeries d'art...) i submergir-se en una investigació detectivesca rere les petjades d'aquesta obra mestra. (C.C.)

Jonathan Harr, *El cuadro perdido*. En busca de una obra maestra de Caravaggio. Ediciones Península, Col·lecció *Atalaya*, Barcelona 2008, 299 pàg.

Estudi històric

Aquest llibre se centra en l'estudi del tradicionalisme català durant la Segona República Espanyola i s'emmarca dins de les lluites electorals i les turbulències socials, econòmiques, polítiques i militars dels anys trenta del segle passat. L'historiador Robert Vallverdú du a terme una investigació exhaustiva del carlisme català en aquest període, de les seves estructures, de la seva ideologia, de les seves accions i dels homes i dones que l'integraven. Amb aquesta obra va aconseguir el Premi Andreu Nin 2006. (C.C.)

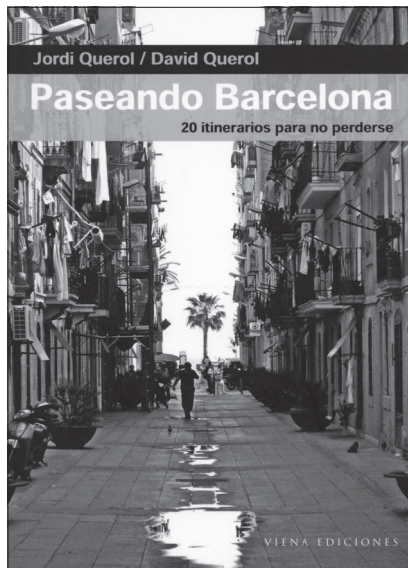
Robert Vallverdú i Martí, *El carlisme català durant la Segona República Espanyola (1931-1936)*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció *Biblioteca Abat Oliba*, Barcelona 2008, 367 pàg.

Itineraris barcelonins

Per descobrir una ciutat com Barcelona no hi ha res millor que deixar-se emportar pels consells d'algú que la conegui a fons i s'apassioni pels seus racons més insospitats. Els arquitectes Jordi Querol i David Querol (pare i fill) són els autors d'aquesta guia que aplega vint itineraris que recorren la Barcelona actual i, a la vegada, el seu notable passat històric. Ens descobreixen també els seus espais públics, les seves construccions més emblemàtiques i alguns dels seus establiments. (C.C.)

Jordi Querol i David Querol, *Paseando Barcelona. 20 itinerarios para no perderse*. Viena Ediciones, Barcelona 2008, 185 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Intriga a Venècia

Cal tenir la serenor —i la curiositat!— del comissari Brunnetti per passar d'un enterrament a una investigació criminal, sense solució de continuïtat. O millor, potser, tenir simplement «ofici»; i l'inspector venecià se suposa que el tenia, almenys en la ment de la seva creadora, la novel·lista nord-americana Donna Leon.

Abans d'analitzar la narració que tenim entre mans, seria força útil indagar la psicologia d'aquesta dona americana, establerta a Itàlia, enamorada de Venècia i dedicada a remoure els baixos fons d'una societat que no és la seva. Ho deixarem per a una altra ocasió, però cal reconèixer que per indagar a fons les motivacions literàries d'alguns escriptors seria molt profitós conèixer els seus itineraris interiors.

L'inspector Brunnetti assisteix a un enterrament. Però com sempre, observa. És la seva vocació de «descobridor» la que hi assisteix. La que el fa present amb una mirada que ho abraça tot. Especialment els detalls que s'escapen a altres. Per alguna cosa és l'inspector Brunnetti...

Som davant d'una història aparentment intranscendent, que forma part del

Donna LEON
La noia dels seus somnis
Edicions 62, Barcelona 2008, 314 pàg.

viure quotidià d'algú com ell, dedicat a fer-se present sempre en els esdeveniments que l'afecten, tot i que no siguin importants. Més encara, si ho són.

La figura de l'inspector de Donna Leon és de la raça de Clozot, o de Maigret, dels que brollen de la imaginació de Patricia Highsmith. Tots ells amb una sensibilitat reprimida per no traïr ni traïr-se; per això interessin, i se segueixen amb apassionament —contingut— qualsevol de les seves investigacions, que sempre sorprenen.

Tot això, a més, en l'ambient anticlerical de don Camilo i Peppone per esdevenir fidel a la realitat que vol reflectir la novel·lista italiana establerta a Venècia.

Interessant? Vist de manera superficial, tot el que es narra en aquesta novel·la pot reduir-se a una anècdota més de la crònica Thika de l'anomenada «sèrie ne-

gra». Però sempre hi ha alguna cosa més, si intentem veure més enllà dels primers arbres del bosc. Perquè a *La noia dels seus somnis* hi ha, evidentment, alguna cosa més que podria passar desapercebuda si s'observa només l'aparença, o si ens desorientem davant de l'espessor del bosc, fet que segurament no entra en els plans d'una novel·lista com ara Donna Leon, que ha escrit obres com *Contactes a les altres esferes* o *Cristall enverinat*, en les quals no desaprofita l'ocasió per expressar opinions que van més enllà de la mera crònica d'un succés.

La noia dels seus somnis, a més d'entretenir, ens permet passar unes quantes hores a Venècia. Bon lloc per fer turisme

estiuenc, encara que sigui a través d'unes pàgines de literatura, traduïdes a un català agradable i sense neologismes —o arcaïsmes— innecessaris.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Convocatòria del Premi SGAE de Sardanes

Fidels al seu propòsit d'impulsar i donar suport a la creació de noves composicions de sardanes que contribueixin a l'enriquiment del panorama musical, la Societat General d'Autors i Editors i la Fundació Autor han publicat les bases del Premi SGAE de Sardanes.

Aquest certamen, de convocatòria anual, està obert a tots els compositors socis de la Societat General d'Autors i Editors, excloent els membres directius i personal d'aquesta entitat, així com el guanyador de la darrera edició. Cada concursant pot presentar un màxim de dues sardanes.

Els requisits són els mateixos que en les anteriors edicions d'aquest concurs musical: les obres concursants han de ser originals i inèdites, es presentaran en exemplar únic, en partitura d'instrumentació per a cobla d'onze instruments, amb les partel·les corresponents. Al peu de la partitura, cal que hi figuri una

reducció a dos o tres pentagrames. Per tal de facilitar l'objectivitat del jurat, s'exigeix que les sardanes s'identifiquin únicament amb un títol, amb un sobre adjunt, tancat, dins del qual hi haurà una fotocòpia del DNI del concursant i un breu currículum.

El termini de recepció de les obres finalitzarà el proper 27 d'octubre i els seus autors poden lliurar-les directament a la Delegació per a Catalunya de la SGAE i la Fundació Autor, passeig de Colom, núm. 6 - 08002 Barcelona, o bé es poden enviar per correu certificat a la mateixa adreça. En el sobre de la tramesa cal que hi figuri la inscripció: «Premi SGAE de Sardanes 2008.»

El Premi SGAE de Sardanes 2008 té una dotació econòmica de 3.000 euros i els dos accèssits previstos rebran 900 euros cadascun. La decisió del jurat es farà pública durant l'últim trimestre del 2008. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H AL DIA

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 775
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any ☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Un informe que fa estremir

S'ha posat a la consideració de les Nacions Unides un informe sobre els béns naturals i l'ús que en fa ara l'home, redactat per un grup de científics experts i presentat per Pavan Sukhdev, de nacionalitat índia i membre del Deutsche Bank. Es titula: *Aspectes econòmics dels ecosistemes i de la biodiversitat*. Com es veu, el nom fa referència a l'economia, a fi de cridar l'atenció als Estats que sempre vetllen pels propis interessos en aquest aspecte, però el que realment exposa és el fet de la degradació del nostre planeta que s'està portant a terme per part de la humanitat.

La conclusió és que l'home ocasiona al medi ambient uns danys que quantificats econòmicament equivalen a uns cinquanta mil milions d'euros cada any. Però deixant a part els euros, el que realment es fa és fer baixar cada vegada més el nivell de vida dels pobres del món. Contaminació atmosfèrica amb augment de malalties respiratòries, desertificació (pluges àcides que danyen els boscos) i disminució d'aigua potable en regions mancades ja d'altres recursos. Per això insisteix en l'afirmació que els recursos naturals no han de ser considerats com un bé públic gratuït del qual tothom

Si l'home no compleix el precepte bíblic de «conrear i guardar la terra» (Gn 2,15), sinó que n'abusa, és clar que això pot acabar malament. I una mica tots ens n'hem de sentir responsables. Oi?

pugui fer el que vulgui, sinó un bé econòmic de gran valor. Com s'han fet els càlculs? Considerant les contaminacions de l'aire i de les aigües a causa de les indústries i transports de tota mena, a part de les emissions del diòxid de carboni, amb totes les conseqüències que comporten per a la desforestació o desertificació, a més de restringir o fer desaparèixer l'hàbitat de moltes espècies.

Sukhdev ha recordat que en el càlcul del producte interior brut no s'inclouen mai les prestacions naturals com ara l'aigua potable i l'aire net, ni les destruccions de recursos disponibles, però, de fet, són factors que cal tenir en compte. Aquests serveis de la natura no es donen amb un cartellet que ens en digui el preu, però tenen la seva importància real a la vida humana. Ell els ha considerat com caldria i ha arribat a la conclusió que a partir del 2050 ja hi haurà cada any un 6% de pèrdua del PIB anual global.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Cosmologies actuals i fe cristiana

21 «Consideracions cosmològiques sobre la relativitat general»

Després de tot el que havia elaborat sobre la teoria de la relativitat i les seves conseqüències és clar que Einstein és conscient que està mostrant una cosmologia totalment nova. I vol aprofundir en l'explicació de com ara cal concebre l'univers. Per això el 8 de febrer del mateix any 1917 en què publicava el llibre divulgatiu de la teoria de la relativitat, enviava a l'Acadèmia Prussiana de Ciències un article que li publicaren a la setmana següent: *Consideracions cosmològiques sobre la teoria de la relativitat general*, amb molts càlculs, i a l'any següent afegia a l'edició alemanya del llibre dit: *Consideracions sobre l'univers com un tot*. Està establint les bases de la ciència de la cosmologia tal com s'entén avui dia.

La construcció de les equacions de camp de la gravitació

En l'article del 8 de febrer comença mostrant com la teoria newtoniana d'un espai infinit, que exigeix que el potencial gravitatori tingui un límit, presenta dificultats «pràcticament insuperables», perquè implica que la densitat de matèria s'anul·li a l'infinit; o sigui, que l'espai, al mateix temps de ser infinit, tingui matèria finita. S'ha de modificar la teoria. Com entendre les equacions del camp de la gravitació en el conjunt de l'univers?

No podem desenvolupar aquí els càlculs de tensors que fa en l'espai-temps quadridimensional. Diguem només que es rebel·la contra la posició de De Sitter, que en un article del 1916 havia dit que no es pot imposar cap mena de condició espacial que pugui tenir validesa general,

perquè, diu Einstein, és possible considerar l'univers com un continu *tancat pel que fa a la seva extensió espacial*, encara que aquesta idea demani una modificació general de les equacions de camp de la gravitació.

Això el porta a estudiar aquestes equacions de camp i estableix una igualtat tensorial (expressió de l'equació de camp, universalment vàlida) compatible amb la relativitat i la finitud de l'univers, en la qual hi posa una constant lambda, que multiplica el tensor fonamental, i que, diu Einstein, «per lambda prou petita aquesta equació de camp és compatible amb totes les dades empíriques del sistema solar i també satisfà els principis de conservació de l'impuls i de l'energia... i és compatible amb les nostres hipòtesis sobre el camp i la matèria».

Què és el que el portà a introduir una nova constant universal? Poder aconseguir que l'equació universal de camp gravitatori expressés l'estabilitat del cosmos. I si el cosmos no fos estable? Això es plantejarà aviat.

Sobre l'univers com un tot

En l'afegitó que posa a la tercera edició de 1918 del llibre sobre la relativitat comença també mostrant la insuficiència de la cosmologia newtoniana. A més de no poder admetre que certs cossos de referència tinguin el privilegi de distingir-se d'altres cossos de referència (cosa que en la mecànica clàssica podia ocórrer), tenim, diu, una altra raó per oposar-nos a la teoria de Newton, la dificultat dita abans, que ja havia estat exposada per l'astrò-

nom Seeliger: si pensem que l'univers és espacialment (i temporalment) infinit i a tot arreu es manté la mateixa densitat de matèria, trobarem una incompatibilitat amb la teoria newtoniana, en la qual cal admetre una mena de centre de l'univers on la densitat estel·lar és màxima i disminueix a mida que ens n'allunyem fins que deixa lloc a un buit infinit. El món estel·lar seria una illa finita en l'oceà infinit de l'espai. «Aquesta representació no és en si gaire satisfactòria [diu Einstein]. I encara ho és menys perquè prediu que la llum de les estrelles, com també algunes estrelles que s'allunyen, migren contínuament vers l'infinit sense tornar mai enrera i sense interaccionar amb d'altres objectes naturals, i això faria que el món de la matèria, aglomerada en un espai finit, anés empobrint-se sistemàticament.» Per evitar aquestes conseqüències Seeliger proposava que l'atracció entre masses disminuís més ràpidament que $1/r^2$. Així podrà ser constant la densitat de l'univers en un espai infinit. Solució, és clar, del tot arbitrària.

Einstein proposa que podem dubtar de la infinitud del nostre espai si admetem que la geometria que el descriu no és la euclidiana, sinó la de Riemann. I diu que Helmholtz i Poincaré ja ho havien proposat, però ell també ho aplica: imaginem un món bidimensional no sobre un pla sinó sobre una superfície esfèrica, en el qual les criatures, també bidimensionals, s'ajacen sense poder abandonar-la, de manera que el seu univers perceptiu s'estén exclusivament sobre la superfície de l'esfera i prou. Quan tractin de traçar una recta en realitat faran una corba, i no podrà

ésser infinita sinó en forma de cercle. Així, doncs, *el món d'aquests éssers és finit i tanmateix no té límits*.

Ara bé, el món esfèric bidimensional té un anàleg tridimensional, l'espai esfèric ideat per Riemann i té un volum finit determinat pel seu «radi». I és possible imaginar-se un tal espai: «Imaginar un espai esfèric no és altra cosa que imaginar un conjunt d'experiències "espacials", és a dir, experiències amb cossos "rígids" en moviment. En aquest sentit un espai esfèric és imaginable.» Si hi tracem una «recta» resultarà no infinita: acabarà tancant-se en arribar al punt de partida. L'espai esfèric tridimensional és del tot anàleg al bidimensional (la superfície d'una esfera). És finit (és a dir, de volum finit) sense tenir límits.

La pregunta de si el món en què vivim és infinit o bé finit no es pot respondre per l'experiència, però «la teoria de la relativitat general permet respondre amb força seguretat». Com que, segons s'ha dit, la distribució de matèria afecta longituds i mesures de temps, es descarta que la geometria euclidiana tingui validesa en el nostre món, i ni tan sols no podem dir que sigui *quasieuclidiana*, perquè els càlculs indiquen que en un món així la densitat de matèria seria nul·la. Cal dir que «si la matèria s'hi troba uniformement distribuïda ha de ser necessàriament esfèric (o el·líptic). Com que la matèria en realitat està distribuïda de manera no uniforme, el món real no es comporta localment com un món esfèric, sinó *quasiesfèric*, però ha de ser necessàriament finit. La teoria dona fins i tot una relació senzilla entre l'extensió espacial del món i la seva densitat mitjana de matèria.»

Així acaba Einstein l'explicació sobre la geometria de l'univers. Pel que fa al radi que li correspon, es podria obtenir per càlcul si se sabés la densitat mitjana del cosmos, cosa que no s'ha pogut determinar encara.

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.30 h, D.: 8.30 h, 11.00 h, 19.30 h.

✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h.

✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.00 h, 19.30 h.

✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.

✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 11.030 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família (Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell D.: 11.00 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ **CADAQUÉS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu

V: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALDES D'ESTRAC**
Santuari del Carme
V.: 18.45 h. 20.00 h. D.: 9.00 h. 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h, 17.30 h.

✓ **CALELLA DE PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 11.20 h, 21.00 h,

✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.30 h. D.: 11.20 h,

✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h, 12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
D.: 10.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.

✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h. 13.00 h, 20.00 h.

Capella Bella Mar
V.:19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Vista Alegre
V.:19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30h, 20.00 h. D.: 9.30 h, 11.00 h. 20.00 h.
Empuriabrava: *Centre Cívic*
V.:19.00 h.

✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.

✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.

Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h, 20.30 h.

✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **HOSPITALET DE L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V: 20.00 h. D.: 9.00, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **LLANÇÀ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h. (Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h. (Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h. (Port)

✓ **LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h

✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, Internacional, 11.30 h, 20.00 h.

Residència Natzaret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.:19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

Casa Benèfica
D.: 10.30

El Pilar
V.:20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.

Maricel
V.:21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

Capella de La Fosca
D.:20.30 h.

✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del Socors
V.: 21.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, (19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 18.30 h, 20.00 h.

✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h.

✓ **PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.:19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.00 h.

✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.

El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ **SANT ANDREU DE LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 18.00 h.

Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 11.00 h.

✓ **SANT GENÍS DE PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ **SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h. 12.00 h, 20.00 h.

Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h, 20.00 h.

✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.

✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la Geltrú
V.:19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

Parròquia de Sant Antoni Abat
V.:20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

Parròquia de la Immaculada
V.:19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 19.30 h.

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.:19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ **VINARÒS**
Parròquia de l'Assumpció de Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.

St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.00 h.

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA

Amb la participació d'una coral convidada.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

L'Anna, la Mònica, l'Eva (veus), el Ferran (teclat), el David (guitarra) i el Lluís (guitarra i harmònica) formen des de fa quatre anys el grup musical Caliu, vinculat a la pastoral del Col·legi de la Sagrada Família d'Horta. Per a ells, la música és un mitjà privilegiat d'evangelització, especialment en l'àmbit juvenil. Per això comparteixen gratuïtament el que gratuïtament han rebut (Mt 10, 8b). Caliu prepara actualment el seu primer disc, que podria veure la llum durant el curs que ve. Per a concerts o altres informacions: grupcaliu@gmail.com.

El grup musical Caliu forma part de la pastoral juvenil del Col·legi de la Sagrada Família d'Horta

«Cantem per compartir experiències de fe i de vida»

—Com va néixer Caliu?

—Tots els membres del grup, que funciona com a tal des de fa quatre anys, pertanyem a la pastoral de l'escola de la Sagrada Família d'Horta. Precisament, una de les coses importants de la pastoral SaFa és l'ús de la música per compartir experiències de vida i per a l'evangelització. Fa uns set anys vam participar en un primer disc amb el nom de Vida, enregistrat conjuntament per tota la pastoral de les Escoles de la Sagrada Família de Belley de l'Estat Espanyol. D'aquí va néixer la idea de crear Caliu, un grup musical que dinamitzés a través de la música, en primer lloc el propi moviment SaFa, i que estigués també obert a la nova evangelització.

—Quina ha estat la vostra activitat principal al llarg d'aquests anys?

—Des de la creació de Caliu ens hem dedicat sobretot a fer animació a la província dels germans de la Sagrada Família, així com concerts allà on ens criden. Ho fem gratuïtament perquè el nostre repte no és cap altre que compartir les nostres experiències de vida i de Déu, que sovint esdevenen experiències de fe orientada cap als més pobres.

La majoria dels membres del grup hem estat força temps a països del Sud i això ens ha marcat molt.

—Heu dit que feu concerts gratuïtament?

—Sí, simplement creiem que hem de compartir gratuïtament el que gratuïtament hem rebut. No volem reconeixements ni compensacions pel simple fet de compartir la vida. Déu ens regala aquestes experiències i nosaltres sentim la necessitat de compartir-les.

—Com definiríeu la vostra música?

—És una barreja de cançó profètica i cançó testimoni, per posar alguna etiqueta. Les nostres cançons són testimoni del que veiem, del que sentim, del que creiem, del que somiem...o simplement del que hem viscut al Sud. Volem reflectir una Església molt viva i alliberadora.

—Per què el nom de Caliu?

—Al començament no teníem nom i ens fèiem dir el grup del SaFa. Amb el temps vam creure oportú tenir un nom que ens reconegués i donés identitat. El procés va ser molt fàcil perquè l'esperit de la nostra pastoral ha estat sempre l'esperit de família, d'acollida, de compartir fe i vida... I la paraula que millor defineix aquest tarannà és «Caliu».

—Concebeu la música com a instrument d'evangelització?

—Per descomptat! Nosaltres no entenem la nostra música sense la fe. Cantem per compartir experiències de fe i de vida. A la pastoral dels col·legis de la Sagrada Família creiem molt en la nova evangelització, que vol dir emprar nous llenguatges i mètodes per a l'anunci de la Bona Nova. En aquest sentit, per a nosaltres, Caliu és una eina privilegiada de nova evangelització.

—Recentment vau participar en un concert de la pastoral juvenil de Barcelona amb el mític cantautor Martín Valverde. Què va significar per a vosaltres aquesta experiència?

—Va ser molt divertit i intens, encara que ens va costar una mica al principi. En general va ser una experiència molt bonica i ens va enriquir com a grup. De totes maneres, cal dir que nosaltres no fem concerts convencionals sinó que intentem crear espais compartits de pregària i interiorització. Per això fem servir tant l'Evangelí.

—Amb els molts referents musical que tenen avui dia els joves, arribeu a connectar-hi?

—Creiem que sí, al menys aquesta és l'experiència que hem fet a les nostres escoles. És la música que fem servir a la pastoral i que els joves coneixen. Els agrada la nostra música, la porten a l'ipod i canten les cançons. D'alguna manera els joves de l'escola senten el grup una mica seu.

Samuel Gutiérrez

La dignitat de la gent gran

Sovint, en molts hospitals, centres de dia i residències els cuidadors de la gent gran, amb tota la bona intenció del món, se'ls adrecen i els tracten d'una manera, al meu entendre, excessivament infantilitzant. Si bé això és comprensible que es faci en casos de demència o altres alteracions psicològiques, no té sentit en canvi que es mantingui la mateixa actitud amb persones adultes que gaudeixen d'una salut mental excel·lent. Tot i que a partir de certa edat les teràpies i certes activitats lúdiques són molt beneficioses, això no vol dir que sota aquest argument s'hagi de tractar tots els ancians com si fossin criatures o no tinguessin criteri ni amor propi. Això encara és més vàlid en aquelles persones que han tingut una vida activa, han assumit responsabilitats de tota mena i han gestionat situacions difícils i molt variades; és natural que quan es facin grans vulguin ser tractades senzillament com el que són, gent adulta. De fet, ben mirat, quina lògica té tractar de la mateixa manera una criatura de cinc anys que un avi de 80? Les persones grans volen ser, és clar, ben ateses; però al mateix temps moltes no entenen que se'ls adrecin amb un to de veu infantilitzant, que se'ls disfressi amb motiu de no se sap què o que se'ls faci jugar a la piloteta.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Carles Cardó, 50 anys (3)

Entrem ara —només indicativament, és clar, i molt resumidament— en els grans continguts del pensament de Carles Cardó. Què es proposava d'aportar als debats del seu temps? I... quin és, encara avui, el seu missatge, per dir-ho amb un neologisme que ell, probablement, trobaria desmesurat?

El nostre pensador era, des del seu context cultural noucentista, un fill de la Renaixença. Això li comportava l'adscripció a uns valors que no són ben bé els del pensament actual. Fins i tot entre els contemporanis de Cardó ja començaven a fer crisi... En primer lloc, el de la seguretat i la confiança en la força del país i de la llengua. I en la seva raó substancial. Aleshores, encara, les conviccions guanyaven la partida a les estadístiques... Seguretat i confiança, igualment, en el treball i en l'esforç, en la bondat, en els grans continguts morals de la tradició cristiana, en la veritat. Tot això conferia a aquells homes una extraordinària capacitat de trans-

formació del país, amb mitjans molt migrants. La seva era la força de les conviccions. Tant, que Cardó arriba a considerar coses que no tenen importància: «La petitesa material, el fracàs del moment present i la manca d'altaveu.» I coses que sí en tenen, i molta: «Viure, tenir raó i servir-la amb honestat» (Cf. *La nit transparent, Nocturn filosòfic*). Es pot desafiar més desacomplexadament la ideologia de la raó del poder —polític o econòmic— i la de l'eficàcia del joc brut? I advertia, encara, als seus conciutadans: «Sempre la millor estratègia és la sinceritat, però ho és molt més quan no es posseeix ni la força romana ni l'astúcia anglesa.»

Tot pot ser discutit... O matisat... Però no seria just ni profitós recrear els mestratges del passat segons els gustos d'avui. Sobre tot quan, com en aquest cas, hi advertim una salut ètica, una empenta col·lectiva i una voluntat de ser que després, amb el pas del temps, se'ns ha anat esllanguint, entre sàvies relativitzacions i elegants escepticismes.

Si posem l'atenció, més focalment, en el pensament cristià i eclesial de Cardó, hi descobrim elements importants de modernitat. Sobretot en els temes socials. Apreciacions com les de l'article *El nucli de veritat del socialisme* no les trobem entre els seus contemporanis eclesiàstics, amb l'excepció, probablement única, del sacerdot barceloní Àngel Carbonell. També respecte de la democràcia: conceptualment i pel que fa a la seva capacitat de moure's en el marc de la segona República, positivament, sense retrets ni enyorances, segur de la força del missatge evangèlic lliure de falsos suports polítics. Del capteniment pastoral del canonge Cardó podem dir allò mateix que ell va escriure de Manzoni: «Era catòlic amablement, ço és, de la millor manera com es pot ésser catòlic.»

Ara bé, quina era la seva concepció doctrinal de fons?